

அமர்தவசனி

தேய்வீக மாத்ய பத்திரிகை

மலர்: 13

பிளவெடு ஆடி

வருட

இதழ்: 4

ஐலை—ஆகஸ்டு '61

சந்தா

ரூ. 3-00

- தில்லையில் சந்தரர் ஐம்புலன்கள் ஒன்றாகி வழிபடுகிறார்

சித்திர விளக்கம் பக்கம் 149

உள்பொருள்

	பக்கம்
முச்சின்பேச்சு (திருப்புகழ்மணி)	... 145
திருத்திலலைக் காட்சி (கி. வா. ஜகந்நாதன்)	... 149
குமாரஸ்தவ விளக்கவுரை (திருப்புகழ் சதுரர் சே. த. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A., B.T.)	... 153
திருப்புகழ் விரிவுரை (குகழர்)	... 157
பகீரதன் (தென் மலைய முடிவர்க்கும்) பகீரதற்கும் அடியேன்	... 168
பெறும்பொறுப்புடையான் (கி. வா. ஜ.)	... 171
சாபம் தளிர்ந்த சாம்பவி (ரஸபதி)	... 174
காகுஸ்தன் கருணை வள்ளல் (ஆ. கி. ரங்கராஜன்)	... 184
THE DAY (<i>Thiruppugal Mani</i>)	... 188

அமிர்தவசனி சந்தாதாரர்கட்கு வேண்டுகோள்

சித்திரை மூதல் பங்குனி மூடிய வருடச் சந்தா உள் நாட்டிற்கு ரூ. 3. பணம் முன்னதாக அனுப்பவும். வி. பி. இல்லை.

இலங்கைக்கு நான்கு வருடச் சந்தா வி. பி. தபால் செலவு உள்பட ரூ. 14.

மலேயா, ஆப்பிரிக்கா, மற்ற நாடுகளுக்கு நான்கு வருடச் சந்தா முப்பது வில்லிங்குகள். போஸ்டல் ஆர்டராக அனுப்பவும்.

சித்திரை மாதத்திற்கு முன்னதாகவே சந்தாத் தொகையை அனுப்பினால் தொடர்ந்து பத்திரிகை கிடைக்கும். வருட நடுவில் சந்தாச் செலுத்தினால், சித்திரை மூதல் வந்த முன் இதழ்கள் கிடைக்கக் கூடியதை உத்தேசித்து, சந்தாத் தொகையைப் பெற்றுக் கொள்ளவோ, மறுக்கவோ நேரும்.

அமிர்தவசனி 54, பந்தர் தெரு, சென்னை.

குறிப்பு : முந்திய இதழ்களின் வருடத் தொகுப்புகள் 3-50 வீதம் கிடைக்கும். சில பிரதிகளை கைவசம் உள் தபால் செலவு ரூ. 1.

அமிர்தவசனி

ஓதய்லீக மதமுய்த்தீர்கை

எல்லோரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறென் றறியேன் பராபரமே.

ஆசிரியர் : முத்துஸ்வாமி

மலர் 13

பீலவடு ஆடி
ஜூலை-ஆகஸ்ட்-1961

இதழ் 4

மூச்சின்பேச்சு

(திரும்புகழ்மணி)

பாற்கடலைக் கடைந்தனர் தேவர்கள். அன்பெனும் பாலில் பேதமனைத்தும் கரைந்து எல்லாம் ஒன்றாய் விட்டனவாம். அன்பிற்கு ஆண் பெண் சிறிது பெரிது என்ற பேதம் கிடையாது. ஆண்டவனிடம் உறுதியான பக்தி யெனும் மலையை நட்டு, வாசி (அல்லது) மூச்செனும் வாசகியைக் கொண்டு இதயமாம் பாற்கடலைக் கடைந்தால், அங்கு அன்பு (அல்லது) அபேதமாகிய அமிருதம் தோன்றும். பிறர் என்று ஒதுக்கும் பேதம் நீங்கினால், பிறவியற்ற நிலையாகிய சாகா நிலையை யடையலாம்.

மானிட உடல்களனைத்தும் மலைகளே. மூலாதாரத் திலிருந்து முறையாக ஆறுமலைகளில் ஏறினால், ஆரவது ஆதாரமாகிய இரு புருவங்களுக்கும் நடுவிலுள்ள சுஷுமனா ஸ்தானத்தில் முருகன் காட்சி யளிப்பான். மலைநடுவிலுள்ள மலையாள தேசமாகிய தொண்டர் இதயமெனும் தினைப்புனத்திலே, ஓங்கார மெனும் முனையை நட்டு, மூச்சாகிய வாசகியினால் கட்டி

ஊழால் பொருள்சேரும், ஓயாத தொல்லைதரும் ;

பாழாகும் வாழ்வு, பயனில்லை கண்டாமே.

முருகனை ஸ்திரமாய் நிறுத்தினோளாம் வள்ளி. முருகா! முருகாவென்று கடைந்தாள். உள்ளத்திலுள்ள முருகன் வெளிப்பட்டு அவளை யாட்கொண்டான்.

ஓங்கார வெற்பாம முருகனை, உள்ளன்பாகிய பாற்கடலில் நிலைநிறுத்தி, மூச்சுக்காற்றில் முருக நாமத்தை யேற்றி, முருகா! முருகாவென்று கடைந்தால ஸ்ரீம் என்ற அமிருதம் தோன்றும். ஸ்ரீம் என்ற தொட்டிலில்தான பராசகதி ஓங்காரப் பொருளாகிய முருகனை வைத்துத் தாலாட்டுகிறாள். ஒவ்வொரு ஜீவனுக்குள்ளும் அன்பாகிய பாற்கடல் இருக்கிறது. அதை வண்மையான வாசியோடு முருகாவென்று கடைந்தாள் வள்ளி. கண்ணாவென்று கடைந்தனர் கோடிகள். சிவனே யென்று கடைந்தார் அப்பர். 'விறகில் தீயைப்போலும், பாலில் நெய்யைப்போலும் உலகில் மறைந்து நின்று ஆடல் செய்யும் மாமணிச் சோதியலகிய பரமசிவன், அவனுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவாகிய அன்பெனும் கோலை நட்டு, மூச்சாகிய கயிற்றிலால் கடைந்தால் முன்னிற்பான்'' என்றார் அப்பர்.

உடல் ஒருதம். அதில் ஐந்து குதிரைகளிருக்கின்றன. ஆண்டவன் அவற்றிற்குக் கொழுப்பைக் கொடுத்திருக்கின்றான். அவை நமக்கடங்காமல ஓடி மரணமெனும் பள்ளத்தில் தள்ளிவிடும். முருகாவென்று கதறிலால், அதில அவன் வந்துட்கார்ந்து, ஐம்புலக குதிரையின் கொழுப்பை யடக்கித் தன் வழியி லோட்டுவான். ஆசையே ஐம்புலக் குதிரையின் லகாம். அவ்வாசையை ஆண்டவன் தனனிடத்தி லிழுத்துக் கொண்டு ஆனந்தத்தைத் தருவான் கண்ணன் ஒட்டிய தோர் இதுவே. அவன்காட்டிய சக கரத்தின் தீபரொளியின் முன்னால், தனனொளியிழுந்து

நல்லாரும் பொல்லாரும் நானிலத்தில் உள்ளார்கள்
எல்லாரும் துமமனம்பேரல் இன்பதுன்பம் எய்துநரே.

விட்டாலும் சூரியன். இதையே பட்டப்பகல் வட்டத்தி
கிரியி லிரவாக, பக்தர்க் கிரதத்தைக் கடவிய பச்சைப்
புயல்” என்று குறிப்பிடுகிறார் அருணகிரியார்.

சினமே பாம்பின் விஷம் போன்றது. மூச்சாகிய
பாம்பில் சினத்தை யேற்றினால், அது விஷம்போல்
கொதிப்படைந்து நம்மைக் கொலலுகிறது. மூச்சை
சர்ப்பராஜனாகிய முருகனிடம் ஒப்படைத்தால், அவன்
அகிலுள்ள விஷத் தன்மையைப் போக்கி அயிர்தமய
மாககிவிடுவான். ஆதலால் உடலையும், அவயவங்களையும்
முருகனுடையதென்று நினைத்து வளர்க்க வேண்டும்.
“நான் எனது என்ற விஷத்தை வைத்து வளர்ப்பதால்
அவை சரியாக வளருவதில்லை. முருகன் முக்திகொரு
வித்து. சகதிச் சரவணன் என்று உணர்ந்து அவனைத்
தன்னுள் வைத்து வளர்ப்பவன் தெய்வமாய் விடு
கிறான். வேதப்பொருளும் வேகாதீதப் பொருளாயிருப்
பவன் முருகனை. அவனை சிவன், மனத்தினால் எந்த
ரூபத்தை எந்த நாமத்தினால் நாடுகிறானோ அந்த ரூபங்
களனைத்தும் முருகனை. தெய்வம் என்று நாடுகிறதெல்
லாம் முருகனைத் தவிர வேறில்லை. அவன் பக்தத்
தோடு ரகதித்தருளும் நாட்களுக்கு காத்திருக்க
வேண்டும்.

முருகனைக் கண்டு அவனுடன கலந்து அனு
பவித்து அனுபூதியடையும் நாளை எதிர்பார்த்திருக்க
வேண்டும். பக்தியினால் நாமனைவரும் தாய்மார்களாய்
விடுகிறோம். அன்பென்றால் தாய், தாயென்றால் அன்பு.
ஆணவம் அன்பிற் கரந்தால் ஆண்களனைவரும்
பெண்களாய் விடுவர். ராமனுடைய அன்பிற் கரைந்து
தாயானவள் சபரி. பரம்பொருளை இராமனுடைய
உருவில் வந்தது. மதங்க முனிவருக்குப் பணியிடை
செய்து கொண்டிருந்தாள் சபரி. அவர் மோகந்த்

பலவழியிற் சென்று படபடப்பைக் கொள்ளாமல்
நலவழியிற் சாந்த நலனடைதல் நன்னெறியே.

திற்குச் செல்லும் பொழுது சபரியை நோக்கி, இராமன் இந்த வழியாக வருவன். அவனைக் கண்ட பிறகு நீ மோகூத்திற்கு வரலா மென்றார். இராம நாமத்தை விடாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததால் புனிதவதியான சபரி இராமனைக் கண்டான். இத்தனை இராம நாமத்தை ஜடீத்த புண்ணியம் இன்று தான் பூத்த தென்றாள். நாமத்தை இராகத்தோடு சேர்த்துப் பாடுவதினால் மூச்சைக் கும்பகம் செய்து நிறுத்த முடியும். மூச்சினால் முருகனைக் கட்ட வேண்டும். இவ்வாறு வண்மையான வாசியோடு (மூச்சோடு) சொன்னால் முருகன் காக்கி கொடுப்பான். நாமமே முருகன். நாமமேகுறி. செல்லும் நெறி. கைவல்யம் எல்லாம் அதுவே.

பிரம்ம ஜோதிப் பிழம்பாகிய முருகனுடைய அவதார நிகழ்ச்சியைக் கண்டு முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் சேவித்தார்களாம். வேலேந்தி வந்த முருகனே, வில்லேந்தி இராமனாய் வந்தான்.

மனிதனுடைய பேராசை பத்துத் திசைகளிலும் பரவும் பொழுது அவன் இராவணனாகிறான். அத்தகைய மனிதனையே இராவணனென்று குறிக்கிறது இராமாயணம். உலகத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் தனதாகிக் கொள்ள நினைத்து அப்பேராசையை நிறைவேற்ற பிரமனைக் குறித்துத் தவம் செய்தான். பிரமன் வந்தான். வரம் பெற்றான் இராவணன். அழியும் பொருளைப் பெற்றான். தவம் அழிந்தவுடன் அழியாப் பொருள் வந்து அவனை யழித்து விட்டது. பத்துத் திசைகளிலும் ஒடுகின்ற ஆசைகளாகிய தலைகளை யறுத்து நம்மை ரகசிப்பவன் இராமனே. ஆசை நீங்கி ஆண்டவனை யடைய ஆசைப்படும் ஜீவர்களை யனைத்துக் காப்பவர்கள் கண்ணனும், கந்தனும். ஆதலால், இராமனிருஷ்ண முருகா, ஜெய ஜெய ஜெய ராதா இருஷ்ண முருகா.

சுந்தரர் வரலாறு-4

திருத்திலைக் காட்சி

(கி. வர. ஜகந்நாதன்)

இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயாக இருக்கிறான். அவ்வுயிர்கள் வாழ வேண்டிய கருவிகளைப் படைத்திருக்கிறான். அவனை நாம் மறந்தாலும் நம்மை அவன் மறப்பதில்லை. நமக்கு அவனிடம் அன்பு இருக்கிறதோ இல்லையோ நம்பால் அவனுக்கு உள்ள அருளுக்கு அளவே இல்லை. தாய்க்குக் குழந்தைகளிடத்தில் பெருங்கருணை இருக்கிறது. ஆனால் குழந்தைகள் வளர்ந்த பிறகு அன்னையிடம் அன்புடைய வர்களாக இருப்பார்கள் என்று சொல்ல இயலாது. சில சமயங்களில் மிடுக்குடைய மக்கள் தாயைப் புறக்கணிப்பதும் உண்டு; அப்பொழுதும் தாய்க்குப் பிள்ளைப் பாசம் விடுவதில்லை. இதனை எண்ணியே, “பெற்ற மனம் பித்து; பிள்ளை மனம் கல்லு” என்ற பழமொழி எழுந்தது.

இறைவன் கருணையே வடிவானவன். அவனுடைய பேரருளுக்கு இணையே இல்லை. ஆனால் மக்களுடைய நெஞ்சமோ கல்லாக இருக்கிறது. அதனை அறிந்தும் இறைவன் உயிர்கள் வாழ வகை செய்துகொண்டே இருக்கிறான். பிள்ளைகளின் மனம் கல்லாக இருந்தாலும் இறைவனுடைய அருளுள்ளம் அவர்களால் பிததுடையதாக இருக்கிறது.

இவற்றை யெல்லாம் எண்ணியே நாவலாரூராகிய சுந்தரர் “பித்தா” என்று திருப்பதிகத்தைத் தொடங்கினார். பித்தாபிறை சூடிபெரு மாணே அரு ளானா
எத்தானமற வாதேனைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வேண்ணெய் நல்லூருட் டுறையுள்
அத்தாஉனக் காளாய்இனி அல்லைன்ன லாமே!

நெருங்கிநெடு நாளிருந்தால் நேருமனம் வேறுபடும்
ஒருவகி ஒதுங்கி உறவாடல உத்தமமே.

இறைவனைப் பித்தா என்றார். அதனை விளக்குபவர் போலப் பிறை சூடி என்றார், சந்திரன் தக்கயாகத்தில் இறைவனுடைய திருவடியால் தேய்க்கப் பெற்றவன். காலடியில் பட்ட பொருளைத் தலையில் தூககிவைத்துக் கொள்பவன் பித்தன் அல்லவா? ஆனால் பெருமான; தலைவன்; பெரியவன். அப்படித் தலையில் எடுத்து அணிந்ததற்குக் காரணம் அவனுடைய அருள்தான். அருளாளனாகிய அவன் இப்போது, “நான் அடிமை அல்ல” என்று மறுத்தும் வலியாததெதாட் கொண்டான். இப்போது சுந்தரர் அவனை மறக்கவில்லை. முன்பு மறந்தார். இனி எதனாலும் மறக்கமாட்டார்-

எத்தால்மற வாதேநினைக் கின்றேள்!

[எதனாலும் உன்னை மறவாமல் நினைக்கின்றேன்.]

சுந்தரர், “நினைக்கின்றேன்” என்று சொன்னவர் அப்படிச் சொல்வது தவறு என்று எண்ணினார். உடனே, “நானாவது, நினைப்பதாவது! நான் நினைத்த அழிகுதான தெரிந்திருக்கிறதே! இறைவனே திருவருளாலே தன்னை என் மனத்தில் நினைக்கும்படி வந்தது இருந்தான். அவன் என மனத்தில் தன்னை வைத்து நினைக்கச் செய்வதனால் நினைக்கின்றேன். இல்லையானால் அவனை, நினைக்கவேண்டும் என்று எளியேனுக்குத் தோன்றுமோ, தோன்றாதோ” என்ற எண்ணத்தினால்:

மனத்து உன்னை வைத்தாய்

என்றார்.

திருவெண்ணெய் நல்லூர் பெண்ணையாற்றங் கரையில் இருப்பது. ஆலயத்துக்கு அருட்டுறை என்று பெயர்.

வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையில் அத்தா,

இத்தகைய பெருமானுக்கு அநாதி காலமாக ஆளாக இருப்பவர் சுந்தரர். அந்த உறவை மாற்றி, பிணைப்பை

கடலைகள் போலக் கடைசிவரை வாழ்வில்

உடலின வினைகள்தாம் ஒவ்வொன்றாய் வந்துறுமே.

முறித்து. "நான் அடிமை அல்ல" என்று சொல்வது முறையா? அதுதானே பேதைமை? பைத்தியக்காரத்தனம்?

அத்தாட்சனக் காளாய், இனி அல்லேன் ஏன் லாமே?

திருப்பதிகம் முழுவதையும் பாடியருளிணர் சுந்தரர். அப்போது இறைவன் அசீரியாக. "இப்படியே உலகில் பல வேறு தலங்களில் உள்ள நம்புகழைப் பாடுவாயாக!" என்று அருள் செய்தான. சுந்தரர் திருநாவலூர் சென்று எம்பெருமானை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார்.

சுந்தரரை மணக்க இருந்த பெண், பின்பு கன்னியாகவே இருந்து அவரையே தியானம் செய்து வாழ்ந்து சிவலோக பதவியை அடைந்தாள்.

இறைவன் புகழ்பாடும் கடமையை மேற்கொண்ட சுந்தரர், திருத்துறைப்பூர் சென்று பதிகம்பாடி அப்பால் வேறு சில தலங்களை வழிபட்டார்; திலலை சென்று நடம்புரியும் பெருமானை வணங்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்பால் எழுந்தது. பெண்ணையாற்றைக் கடந்து திருவதிகைப்புறத்தே அணைந்தார். உழவாரப் படையாளியாகிய திருநாவுக்கரசர் பலகாலம் வாழ்ந்து திருத்தொண்டு புரிந்த அத் திருப்பதியைத் தம் காலால் மிதிக்கக்கூடாது என்று அருகிலுள்ள சித்தவடமடம் என்ற இடம் சென்று திருவதிகைப் பெருமானை எண்ணியபடியே படுததிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் ஒரு முதிய வேதியராக எழுந்தருளிச் சுந்தரர் தங்கிய மடத்துக்குட்புகுந்து பள்ளி கொண்டார். சுந்தரர் தலையின்மேல் தம் திருவடி படும்படி படுத்திருந்தார். அப்போது சுந்தரர், "ஐயா, உம்முடைய அடியை, என் தலையில் வைக்கிறீர்!" என்று சொல்லப் பெருமான, "திசையறியாத மயக்கம் என்னுடைய முதுமைப் பிராயத்தால் வந்துவிட்டது" என்று சொன்னார். உடனே

தக்கார்தம் நட்பிருந்தும் தாழ்குணத்தா வாழ்ந்ததிலை
அக்காரம் சேர்ந்தமணல் என்றுண்பார் ஆரேயோ.

(அக்காரம் - சர்க்கரை) *

சுந்தரர் வேறுபக்கமாகத் தலையை வைத்துப் படுத்தார். அப்போதும் அம்மறையவர் தலையின்மேல் கால்படும்படி படுத்திருக்கச் சுந்தரர், "இது என்ன? நான் எப்படிப் படுத்தாலும் என தலைமேல் காலை வைக்கிறீர்! நீர் யார்?" என்று கேட்டார். அப்போது இறைவன். "என்னை நீ அறிந்திலையோ!" என்று சொல்லி மறைந்தருளினான்.

வந்த மறையவர் இறைவனே என்று அறிந்து மனம் உருகினார் ஆரூரர். உடனே திருவீரட்டானப் பெருமானை, "தம்மாநீர் அறியாத சாதியார் உளரே" என்று தொடங்கி ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார்.

பிறகு கெடில நதியில் நீராடி திருமாணிகுழியைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருத்திணைநகர் சென்று வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடித் திருத்தில்லை நோக்கிச் சென்றார். இசைக்கருவிகளின் கீத ஒலியும் வேத ஒலியும் இடையறாது ஒலிக்கும் தில்லையின் மருங்கே அணைநதார். அப்பெரும்பதியின் எல்லையை வணங்கி வடக்குத் திருவாயிலின் வழியே உள்ளே புகுந்தார். அவருடைய வருகையை அறிந்த தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் அவரை எதிர் கொண்டு பணிந்து அழைத்துச் சென்றனர். சுந்தரரும் அவர்களைப் பணிந்து அம்பலவாணனை வணங்கும் பெருவிருப்பத்தோடு திருவீதியிலே புகுந்தார். வீதிவலம் வந்து திருக்கோயிலுள் புக்குத் திருச்சிறறம்பலத்தை அடைந்து நடராஜப் பெருமானை வணங்கினார்.

அப்போது அவர் அடைந்த பேரின்பத்தை என்னவென்று சொல்வது! அவருடைய ஏனைய புலன்கள் உணர்விழந்து போகக் கண்கள மட்டும் ஆடும்பெருமான திருக்கோலத்தில் ஒன்றிவிட்டன. அநதக் கரணங்கள் நான்கினுள் ஏனையவை ஒடுங்கி நிற்கச் சித்தம் எம்பெருமான தியானத்தில தனிநின்று ஒளறியது. சததுவகுணம் மேலோங்கி நிற்க மற்றவை அடங்க

ஏழை யிராமன், இளிச்சவாய் நாரசிங்கன்,
கூழிதையன் கண்ணனென்னக் கூறும்நா வும்உளதே.

நின்றார் அவர். இறைவன் திருக்கூத்துத் தரிசனம் அவருக்குக் கண்ணின்வழியே பேரானந்தக் கடலைப் புகுத்தியது. இந்த நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமான மிக அருமையாகப் பாடுகிறார்.

“ ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு நீன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடைபாள் ஆடுமஆ னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருக் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் தினைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.”

“ இதைத் திவ்யதரிசனம் பெறக்கிடைத்த இப்பிறவியே தூய பிறப்பு ” என்று சுந்தரா உருகினார். திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது வானில், “ ஆருருக்கு வருவாயாக ” என்று ஓர் ஒலி எழுந்தது. (தொடரும்)

குமாரஸ்தவ விளக்கம்

(திருப்புகழ்ச் சூரர் சே. த. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A., B.T.,)

ஓம் ஷண்முக பதயே நமோநம :
ஆறுமுகத் தலைவற்குப் போற்றி ! போற்றி !!
ஷட் + முகன = ஆறு + முகன
பதயே — தலைவற்கு,
நமோ நம = போற்றி போற்றி.

முதலடி ஆறுமுகப் பதியின் சிறப்பை எண்ணி வணக்கம் கூறுகிறது. இனி ஆறுமுகம் எனபதன் தத்துவங்களை விசாரிப்போம். (1) சிவனாகுரிய முகங்கள் ஐந்து. அவை முறையே

நாணாமல மேலோரைக் குற்றம்சொல் நாவினரை
வாணாள் முழுதும் எவர்திருத்த வலலாரே.

ஈசானம், தற்புருடம். அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்பன. அவற்றோடு தேவியின் முகம் ஒன்றும் கூடி ஆறுமுகமாயிற்று.

“ முன்னெடுத் துரைத்த ஆறு முகங்களுள் ஒன்று ஈசானம் மன்னு தற் புருடமொன்று மல்குஅகோ ரந்தா னொன்று தென்னுறுத் தொன்று வாம தேவமே சத்யோ சாதம் எனனுமற் றென்று வேறென்று ஏணுறுங் குடிசை யாமே”

“ அடலவிர் சத்தியோ சாதாதி யோரைந்தும் கொன்றைப் படகைகொள் சிவன்முகம், கேழ் பராவுசிற் பரைஒன் றெனறே கெடலறு முதல்வ னூல்கள் கிளத்தொரு திறத்தி னாலே குடிசையை ஞானமாகச் சத்தியாய்க் கூறல் சாலும் ”

(செக்கர்வேள் செம்மாப்பு.)

“ த்வந் மயோ மந்தயோ யஸ்மாத்
ஷட்வக்தரம் பரிகீர்த்தித :

[உன்முகமான ஒன்றும் என்முகமான ஜந்தும் உடையவ னாதலின் நின்மகன் ஆறுமுகன் எனப்படுகிறான்.]—வடமொழி ஸகாந்தம்.

2 எங்கும் முகமுடையான - எல்லாம் காண்பவன் என்பதே ஆறுமுக அமைதி என்க. மேலே கூறியவற்றில் ஈசான முகம் மேல் நோக்கியது. தற்புருடம் - கிழக்கிலும், அகோரம் - தெற்கிலும், வாமதேவம் - வடக்கிலும், சத்தியோசாதம் - மேற்கிலும், குடிசை - அல்லது தேவிமுகமான அதோமுகம் கீழ் நோக்கியும் உள்ளன.

“ கேழுறு குடிசை ஈசம் சத்தியோசாதம் கேடில
மாழைகொள் வாமதேவம் வளர் அகோரம் திரோதம்

தூங்கும் கரடிமுனர் ஊகையிட்ட நாய்தொலையும்
ஓங்குநரைச் சீறுவோர் ஒருநாளும் வாழாரே.

கீழெனும் அதம்மேல் மேற்குக் கெழுவடக்கு அவாசிபூர்வத்
தாமுறு முகநோக் காமிவ் வுண்மையும் பூர்த்தி காட்டும் **
(செக்கர்வேள் செம்மாப்பு)

என்பதால் முருகவேளின் ஆறுதிருமுகங்களும் ஆறுதிசை
களிலும் காட்சியளிப்பன. அதாவது எவதும் கண்ணும்
செவியுமும் முகமு முடையவன் இறையவன் என்பதாம். சிதா
காசமாக நிறைந்துள்ள பரமான்மா ஆறுமுகன் என்றறிக.

3. ஆரூதாரங்களே ஆறுமுகமாகும்

ஆண்டவனருகைப் பெறுவோர் ஆதாரநிலை ஆறும் கடந்து
மேனிலை அடையவேண்டும்.

“ ஆறறையும் நீத்து அதன மேனிலையைப்
நீபற அடியேன் பெறுமாறுளதோ ”

என்பது கந்தரனுபூதி. ஆறு ஆதாரங்களாயின மூலாதாரம்.
சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை
என்பன. இவைகட்கு முறையே தந்திமுகன், பிரமன, திருமால்,
உருத்திரன், மகேசன, சதாசிவன என்பவர் ஆதார தேவதை
களாவர். இவர்களனைவரையும் முகமாகக் கொண்டு ஆறு
தாரத் தெய்வமாக விளங்குபவன ஆறுமுகன் ஆகும்.

“ தந்திமுக னோடுமற் றைந்துபெயர் நீர்மையும்
தன்னகத் துளதெய்வமே ”

(குமரகுருதாசர் பாடல்)

4. ஆறுசக்திகளே ஆறுமுகங்களாகும்

குடிநிலை, ஆதி, பரை, இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்
பவர்கள் ஆறு சக்திகள். இவர்கள் செவ்வேளின் திருமுக
மாதலை,

நல்ல வினைப்பயனேல் தீயனவும் நலலனவாம்
பொல்லாத கனமமெனில் நற்செயலும் பொன்றிடுமே.

குழலை யோடு ஐஞ்சத்தி மாமுகம் எனக்கொண்ட
வள்ளி நாயகன் "

(சிதம்பர சுவாமிகள்.)

5. ஆறுகுணங்களே ஆறுமுகங்களாம்

ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்பன ஆறு அருங்குணங்கள். இவற்றை அடியார்க்கு அருளுங் குறிப்புடன முகமாகக் கொண்டுள்ளான் குமரபிரான்.

" மூவீரு குணனும் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்ததென
ஆவிகட் கருளுமாற்றூ ல்றுமுகங் கொண்டா னன்றே
(தென்மொழி கந்தபுராணம்.)

6. உல்லாசம், நிராகுலம், யோகம், இதம், சல்லாபம், விநோதம் என்ற ஆறுவகையானது ஆறுமுகம்.

" உல்லாச நிராகுல யோக இதச்
சல்லாப விநோதனும் நீயலையோ ?" (அநுபூதி.)

7. ஆறு அத்துவாக்கள், ஆறுசுவைகள், ஆறு ருதுக்கள் முதலியவை ஆறு முகங்களாம். இன்னும் அநுபூதிமாண்கள் அநுபவத்திற்கு ஆறுமுகம் பல வேறுகக் காட்சி அளிக்கக் கூடும். விளக்கம் வேண்டுவோர், ஆறுமுகமான பொருள் என்று அமிருதவசனியில் வந்த எனது கட்டுரை காண்க.

சால்பிலலார் கைப்பொருள்தான, நல்லவர்பால் சாராது ;
ஏல வுறும்பொருளும், இல்லாகி மாய்ந்திடுமே.

தீருவாளினங்குடி
திருப்புகழ் விரிவுரை

(குகழி)

நாத விந்துக லாத் நமோநம வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம ஞான பண்டித ஸாயி நமோநம	வேடுகோடி
நாம சம்புகு மாரா நமோநம போக அந்தரிபாலா நமோநம நாக பந்தம பூரா நமோநம	பரகூர்
சேத தண்டவி நேரதா நமோநம கீத சிண்கிணி பாதா நமோநம தீர சம்ப்ரம விரா நமோநம	கிரிராஜ
சீப மங்கள ஜோத் நமோநம தூய அம்பல லீலா நமோநம தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம	அருள்தராய்;
சத லும்பல கோலால பூஜையும் ஓத லுங்குண ஆசார நீதியும் ஈர முங்குரு சீர்பாத சேவையும்	மறவாத
ஏழ்க லம்புகழ் காவேரி யால்விளை சோழ மண்டல மீதே மநோகர ராஜ கெம்பீர நாடாளு நாயக	வயலூரா ;
ஆத ரம்பயி லாகூரர் தோழமை சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனாளினில் ஆடல் வெம்பரி மீதேநீ மாகயி	கையிலேகி
ஆதி யந்தவு லாவாசு பாடிய சேரர் கொங்குவை காவூர் நனாடதில் ஆனி னன்குடி வாழ்வாள தேவர்கள் பெருமாளே	

தம்மை இகழ்ந்தாரைத் தாமிகழ எண்ணுவது,
தம்மீட்டில கொள்ளிவைக்கத் தாமெண்ணும் தன்மையதே.

(பதவுரை.) (ஈதலும்...ஏழ்தலம்...வயலூரா!)

ஈதலும் - (செய்யும் அளவு) அறம் செய்தலும் ;

பல் கோலால் பூஜையும் - வளமான பல கம்பீர வழி பாடுகளும் ;

ஓதலும் - (உயர்ந்த அருள் நூற்களை விநயம் வெளிப்பட) ஓதுதலும் ;

... குணம் - சத்துவ குணமும் ; ஆசாரம் - (அகத்தும் புறத்தும் அமைந்த) வைதிகமும் ; நீதியும் - நீதி நெறியும் ; ஈரமும் - குளிர்ந்த இரக்கமும் ;

... குரு சீர்பாத சேவையும் மறவாத - (சிறந்த ஞான) ஆசாரியரது திருவடிகளைச் சேவித்தலும் (ஆகிய எட்டு நிலையையும், என்றும்) மறந்து அறியாத ;

ஏழ்தலம் புகழ் - (இவ்வுலகில் உள்ள) ஏழு தீவுகளில் வாழும் எவரும் எவையும், (பலவிதமாகப்) புகழ்நது பாராட்டப் பெற்ற ;

காவேரியால் விளை சோழ மண்டலம் மீதே - காவிரி பாய்ச்சலால் (முப்போகம்) விளையும் (மாபெரும்) சோழ மண்டலத்தின்கண் ;

மனோகர ராஜ கம்பீர நாடு ஆளும் நாயக - மனததிற்கு இன்ப மயமான இராஜ கம்பீர (தனிப் பெரும்) நாட்டை ஆள்கின்ற தலைவர் !

வயல் ஊரா - வயலூர் எனும் மருத நிலமன்னா ! ;

(ஆதரம் பயில்...ஆதியந்த ..பெருமாளே !)

ஆதரம் பயில் ஆரூரர் தோழமை சேர்தல் கொண்டு - அன்பிற் பயின்ற ஆரூரர் (எனும் ஆளுடை நம்பிக ளிடத்தில்) அழுத்தமான நட்பை யடைந்து ;

அவரோடே முன்னாளினில் - முன்னொரு காலத்தில் அவருடன் ;

என்றும் எவரையுமே நட்பாக எய்தினால்

துன்புபயன உண்டு, துயர்தீரும் உண்மையிதே.

ஆடல் வெம்பரி மீது ஏறி மா கயிலையில் ஏகி-புரத நடம் பயில் உக்கிரப் பரிமேல் அமர்ந்து, மாபெரும் கயிலை மலைமேல் சென்று ;

ஆதி அந்த உலா ஆசு பாடிய - ஆதி உலா எனும் அழகிய (திருக்கயிலாய ஞான வுலாவை, புரம) ஆசு கவி யாகப் பாடிய ;

சேரர் கொங்கு வைகாழர் நல் நாடதில் - சேரமான் பெருமான் நாயனார் (ஆட்சியில் உள்ள) கோவை மாவட்டத்து வைகாழர் எனும் நலம் சிறந்த நாட்டில் உள்ள ;

ஆவினன குடி வாழ்வு ஆன தேவர்கள் பெருமானே திருவாவினனகுடி எனும் திருப்பதியில் (இன்ப) வாழ்வாக எழுந்தருளி யிருக்கும் தேவர்க்கெல்லாம் தேவரான பெரு மையிற் சிறந்த பெரிய பொருளே !

(நாத விந்து...ஸாமி நமோநம)

நாத விந்து கலா ஆதீ நமோ நம - நாதம், விந்து, கலை கட்டு ஆதாரம் ஆனவனே ! வணக்கம், (உமக்கே) வணக்கம் :

வேத மந்திர சொருபா நமோநம : - வேத மந்திரங்களின் வடிவானவனே ! போற்றியோ போற்றி ;

ஞான பண்டித ஸாமி நமோநம : -(சிறந்த ஒளிமய) உணர்வின புலமைச் செல்வமே ! அடைக்கலம் ! (உமக்கே) அடைக்கலம் ;

(வெகு கோடி...மயூரா நமோநம:)

வெகு கோடி நாம சம்பு குமாரா நமோநம - அளவிலாத் திருநாமங்களை யுடைய சிவகுமரா ! நமஸ்காரம் ! (உமக்கே) நமஸ்காரம் ;

போக அந்தரி பாலா நமோநம: சிறந்த இன்பங்களை அனுப விக்கச் செய்யும் ஞானாகாய வடிவியாம் (மாபெரு) உமையாள் மைந்தா ! வணக்கம், (உமக்கே) அடைக்கலம் ;

விண்மீனக ளால்ஒளியும், வீழ்துளியால் வெள்ளமும்போல், அணமுசிறு சேமிப்பு; அதிகபெருக் காரமுரோ.

நாக பந்த மயூரா நமோநம: பாம்பை அடக்கிய மயிலூர்
பரம | வணக்கம் ; (உமக்கே) வணக்கம் ;

(பரகூரர் - வீரா நமோநம :)

பரகூரர் சேத தண்ட விநோதா நமோநம - அயலவர்
ஆன சூரன் ஆதிய வீணர் அழியும்படி வினாயாடியவனே !
வணக்கம் (உமக்கே) வணக்கம் !

கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம - (அரிய) இசையான
கிண்கிணி யணிந்த (உவகைத்) திருவடிகளை யுடையவனே !
வணக்கம், (உமக்கே) வணக்கம் ;

(கிரிராஜ - தீபமங்கள...அருள் தாராய் !)

கிரிராஜ-மலை நிலங்களின் மன்னா !

தீப மங்கள ஜோதீ நமோநம :- (ஞானச்சுடர்) விளக்காய்
(பெருகிய) மங்களப பேரொளியே ! வணக்கம், (உமக்கே)
வணக்கம் !

தூய அம்பல லீலா நமோநம:- (தனிப்பெருந்) தூய்மையுள்
அம்பலத்தில, (சிறந்த) ஆடல செய்பவனே ! வணக்கம்,
(பெரும்) வணக்கம் ;

தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம :-தேவ யானையாரை இடப்
பாகத்தில் இருத்தியவனே ! வணக்கம் (உமக்கே) வணக்கம்-;

அருள் தாராய் - (அடியேற்குப் பரம) திருவருளைப் பாலித்
தருளும், (எ - று).

விரிவுரை

(1) ஏற்பவர் சிவபிரான் ; அவர் ஏற்கும் கரங்களில்,
இடுவது என் கடன் எனும் பயனான நினைவினரே அறம்
செய்யப் பாத்திரர். மற்றவர் அறம், ஆரவாரம் என்று ஆய்
விடும்.

(2) இத்தகையவர் 'நினைவில், புனித புண்ணியம் பொங்கி
எழும். அப்புண்ணியம், அவர்களை இறை வழிபாட்டில் ஈடு

புண்ணியத்தைத் தான்மறந்து பொனதேடிப் போகித்து
எண்ணறத்தைத் தெய்வத்தை எண்ணாரும் மாறுடரோ

படுத்தும். பாலும் தயிரும், பழமும் தேனும், பன்னீரும் சந்தனமும், மணக்கமழ் மாலையும், பளபளத்த அணிகலனும் பரிவட்டமும், மேள தாளமும், ஆஹா! அவர்கள் செய்யும் ஆராதனை, கோலாகலமாகக் குமிழி யிடும், கோலாகலம் என்பது. ஓசை நயம் கருதி 'கோலால்' என்று கடை குறைந்தது; (கோலாகலம் - அதி நிறைவான சம்பரமம்,)

(3) வழிபாட்டில் உரம்பெற, அருள் நூற்களை ஆவலித்து ஓதுவர் ;

(4) ஓத ஓத சாத்விக குணம் உதிக்கும்.

(5) அதன வழியே, அக ஒழுக்கமும் புற ஒழுக்கமும் அமையும்.

(6) ஒழுக்கம், நீதி நெறி முறையை நினைப்பூட்டிக் கொண்டே இருக்கும்.

(7) ஆரம்பத்தில் தாய்க்குச் சமை ; தந்தைக்குப் பளு ; இடைநாளில், மனைவிக்குப் பிரசவ வேதனை; இறுதியில் கால தூதர்க்கு வேலை ; அதனபின் படைக்க நான்முகற்குப் பணி ; இப்படியே எத்தனை போககுச் சங்கடம் விளைவித்தேன்; சங்கற்ப விகற்பங்களால், பாவமே பாவம் ; ஆனமா பட்ட பாட்டிற்கும் அளவுண்டோ? இப்படி எத்தனைப் பிறப்பு ! ஒவ்வொரு பிறப்பினும் எவ்வளவு துன்பம் !

“ மாதா உடல் சலித்தாள், வல்வினையேன் கால் சலித்தேன், வேதாவும் கைசலித்து விட்டானே !”

என்று எண்ண எண்ண, தன் உயிர்மேலும், பிறரிடத்தும் இரககம் பீறிட்டு எழும்.

இத்துயர் எல்லாம் தொலைய யாது வழி? அவ்வழி காட்டுவார் யார் என்று, அழுது கதறுவர் அன்பர்கள். அம்மன நிலைக்குத் தக்கபடி, தெய்வீக குரு, அவர்களைத் தேடி வருவர்.

இவ்வறத்திற் கென்று வகுத்த இயல்மறந்தால்,
அல்லல் பிறப்பு அழுது கீழியுமரோ.

வலிந்து இழுப்பார். ஆன்ம வாழ்விற்கு உரிய வழிகளை அறிவிப்பார்.

“ எல்லா உலகிற்கும் அப்பாலோன் ; இப்பாலாய்
நல்லார்க்கு உள்ளத்து மிக்காரன் நல்கலால்,
எல்லாரும் உய்யக் கொண்டு இங்கே அளித்தலால்,
சொல்லாரந்த நல்குரு சுத்த சிவமே ”

என்று திருமந்திரம், அக்குருவைத தெரிவிக்கின்றது.

(8) அதன்பின் ஆனமா, மாபெரும் அந்த ஆசாரியன் திருவடிகளை மறவாது வழிபடும். இந்த எட்டு நிலையையும் மறவாத மக்களே மெய்யம்மை ஆஸ்திகர். மற்றவர்கள் கதை, வெறும் போலிப் புழுக்கம். அவ்வளவுதான்.

இத்தகைய பெருமக்கள் எங்கும் நிறைந்து இருப்பதால், ஏழு தீவு மக்களும், அந்நாட்டை ஏத்திப் போற்றி இறைஞ்சுகின்றனர். வற்றாத ஜீவ நதியான காவிரி, அவர்கள் வாயும் சோழ நாட்டை வளப்படுத்துகின்றது.

அத்தகைய சோழ மண்டலத்தில், காவிரியின் வடகரை தென்கரையில், ஏராளமான ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுள் ஒன்று, நலம் சிறந்து மனம் மலரச் செய்யும் இராஜகம்பீர நாடு. இப்பதி, பாடல் பெற்ற திருக்கற்குடி என்று எண்ணப் பெறுகிறது.

இந்நலம் எலாம் கருதி, அந்நாட்டை ஆளும் நாயகா! வயல் வளம் நிறைந்த வயலூரில், வைபவம் தோன்ற இருப்பவளே !

மனம் போல் வாழ்வு எனபது பழமொழி. அதற்கு ஏற்ப, அன்பர்களை குடிகள் ; கீர் இராஜா. ஆஹா ! இந்த அருமை அறிந்தேன் ; போதும் இந்தப் பேறு ; அதனால்தான்,

“ நதிலும் ..மறவாத...நாயகா! வயலூரா ! ”

என்று வாயார உம்மை வாழ்த்துகிறேன்.

மற்றவர்கள் வாழ வளமுயறசி செய்வதுதான்,
பற்றினின்ற இலலறத்தின் பண்பென் றறிவோமே:

அன்பின் செருபம் ஆன்வர் நம்பி ஆரூர் ; அதனால் அவரை, 'ஆதரம் பயில் ஆரூர்' என்கிறேன். ஆதரம் ஏழாவது சுவை ; அது அன்புச் சுவை என்று அறியப்பெறும்.

மக்கள் வரையறுத்த ஒரு மணத்தை மறுத்தார். தம் நேர் பார்வையில் இருமணத்தை முடித்தார். வேண்டிய போதெல்லாம், பொன்னும் நெல்லும் பெருக அளித்தார். தவறு செய்தார் என்று தண்டித்தார். பிறகு அரவணைத்து, சுந்தரா ! என்றும் நீ எனதோழன என்றார் சிவபிரான்.

இவ்வளவு சிறந்த சுந்தரருடன், ஒரு மன்னர் உறவு பூண்டார். அந்தநாள முதல் சிவனார் தோழரான சுந்தர் சேரமான தோழர் என்று சொல்லப் பெற்றார்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் அம்மன்னர், ஞான வேழத்தின் மேல் செல்லும் சுந்தரரை, ஞானப் பரியேறித் தொடர்ந்தார். *கயிலை யடைந்தார். அமலன திருமுன், தாம் பாடிய ஆதி உலாவை அரங்கேற்றினார். அந்தம் நிறைந்தது அந்த உலா. (அந்தம் - அழகு)

ஆதிமேல் பாடிய அந்த ஆதி உலாவை அறியாதார், ஆஸ்திகம் பற்றிப் பேசுவதே வெறும் கேலிக்கூத்து. அமலன் அருளை, அவனை யடையும் வழியை, இந்த நூல் அறிவிக்கும் அளவு, வேறு எந்த நூலும் அறிவித்தது இலகையே.

இத்துணைச் சிறந்த ஆதியுலாவை அருளிய சேரமான் பெருமான் நாயனார் ஆட்சியில், கோயமுத்தூரும் சேர்ந்தது. அக கொங்கு மண்டத்தின ஒரு பகுதி, வைகாவூர் நாடு. அந்நாட்டின ஒரு பகுதி திருவாவினன்குடி. அங்கு வாழ்வின வைபவமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறீர்.

நீர்தான, ஒளி யுடம்பினரான தேவர்கள் வழிபடும் தெய்வம். அதனால்தான்,

*இவ்வல்லா, விரிவான உரையுடன் ; வெளிவந்து இருக்கிறது. அமிரதவசனி காரியாலீயத்தில் கிடைக்கும்.

வாழ்வான தேவர்கள் பெருமானே ' என்று வாழ்த்து
கின்றது எம் வாய்.

95-ஆம் தத்துவம் விந்து; 96 ஆன இறுதித் தத்துவம்
நாதம். நாதம் அருவுருவம் ஆம்பொழுது, இலிங்கம். பெரு
கொளி விந்துவே பீடம் எனும் பெயர் பெறும். அண்ட இலிங்
கம், ஆத்ம லிங்கம், சதாசிவ லிங்கம், சிவ லிங்கம், ஞான
லிங்கம், பிண்ட லிங்கம் ஆறும் இதனுள் அடங்கும்.

† நாத விந்துக்களில் இருந்து, உயர்ந்த ஐந்து கலைகள்
உதிகளும். சிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்யா, சாந்தி, சாந்தியாதீ
தை எனும் அந்த ஐந்து கலைகளில் ஐவர் உளர். பிரம விஷ்ணு
ருத்திரர் மகேசர் சதாசிவம் எனும் அந்த ஐவர்களும், அந்த
அநதக் கலைகளில் இருந்து படைத்தல், காத்தல், அழித்
தல், மறைத்தல், அருளல் ஆதிய ஐந்தொழிகைச் செய்வர்.

" விந்துவும் நாதமும் மேவும் இலிங்கமாம்;
விந்துவதே பீடம்; நாதம் இலிங்கமாம்;
அந்த இரண்டையும் ஆதார தெய்வமாய்,
வந்த கருஐந்தும் செய்யும் அவைஐந்தே "

என்று அருள்மூலம் அறிந்த திருமூலர், அதிரகஸ்ய மந்திர
மாக இவைகளை அறிவித்துள்ளார். இந்த நாத விந்து கலைகள்,
உம்மில் இருந்தே இறைவா! உருவாகின்றன; அதனால்தான்,

' நாத விந்து கலாதீ ' யானவனே! என்று உம்மை அர்ச
சிக்கிறோம். சொருப நிலையில், அம்மூன்றற்கும் அப்பாற்
பட்டவர் நீர். ' நாத விந்து கலாதீத ' என்று கொண்டால்,
தூய அப்பொருளும் தோன்றும்; கலாதீத என்பது, ஓசை
யினபம் கருதி, கலாதி என்று கடை குறைந்தது எனலாமே.

† விந்து நாத ஓசைக்குத் தூரம் ஆனது ' என்றும் முன்
ஞெரு தூரம் கூறியுள்ளார்.

† கந்தர் கலிவெண்பா விரிவுரையில், விரிவாக இவைகள்
வெளியாயின; அவைகளை அதனில் அறியலாம்.

நாதத்தில் இருந்து வேதம் பிறந்தது. வேதத்திற்குப் பகுதி வீதம். அதற்குப் பொருள் ஞானம். சொற்களை மறந்து பொருளை உணர்ந்தால், உயர்ந்த ஞானம் உதிக்கும். அவ்வமயம், சீப்ரஸ் மனியோர் எனும் அதிரகஸ்ய மந்திரம் எழும். அதை அறிந்து மகிழ்ந்து,

‘வேத மந்திர சொருபா நமோ நம: என்று உம்மை-ஆராதிப்பம்.

மந் - நினைப்பவரை, த்ர - காப்பது;’ மற்று, மந - மாயை யிலிருந்து; த்ரா - விடுவிப்பது எனும் பொருள்களைத் தரும் இவைகள், 5 ! எழுத்துக்களாக விரியும்.

“ மாத்ருகா புஷ்ப மாலை,

கோலப்ர வாள பாதத்தில் அணிவேளே” என்றும் முன்னர் ஓதி யிருக்கின்றேனே !

நாவால ஓதலாம்; மனனம் செய்யலாம்; கற்ற அக்கல்வி, வழிகாட்டும் கைகாட்டி மரமே போல்வது; அவ்வளவுதான் அதற்கு மதிப்பு. கல்வி வேறு, ஞானம் வேறு; “ கற்றனர் ஞானம் இன்றேல், காமத்தைக் கடக்கல் ஆமோ?” என்றார் கம்பர். கற்ற வண்ணம் நடக்கை யிருந்தால், அபரஞானம் அரும்பும்; அதன்பின் வருவது பரஞானம்; அந் நிலையை அறியும் உம்மை,

‘ஞானந்தான உரு ஆகிய நாயகன்’ என்று, கந்தபுராணம் கை குவிக்குறந்து, அடியேன முன்னொரு சமயம்,

‘ பரம வாக்கிய ஞான சாரிய

குறைவு தீர்த்தருள் ஸ்வாமி ’ என்று கும்பிட்டுளேன். இப்போது,

‘ ஞான பண்டித ஸ்வாமி நமோநம ’ என்று அருமை உணர்வால் அர்ச்சிக்கிறேன்.

துன்பத்திற் கைகொடுத்துக் காப்பவர்கள் தூயவர்கள் ; இன்பம் அவர்வாழ்வின் என்றும் இருக்குமரே

இறவாப் பிறவா ிலையில், எண்ணிறந்த நாமத்தர் சிவ பிரான். அவரில் இருந்து ஒளிரும் உம்மை,

வெகு கோடி; நாம சம்பு குமாரா நமோ நம' என்று, ஏத்தி இறைஞ்சுவது எம் இயல்.

போகம் என்பது சிவபோகம்; அது நிரந்தர இன்ப அனுபவம். அதை அளிப்பவன் ஞான ஆகாய வடிவி. அந்த உமை யாள்தரும் உம்மை,

'போக அந்தரி பாலா நமோ நம' என்று போற்றுவம்.

நாகம் - குண்டலிளி; அதைக் காலின் கீழ் அடக்கியுளது சுத்த மாயை. சுத்த மாயையே மயில்; அதன் மேல் அமர்ந்த அத்தா! உம்மை, 'நாக பந்த மயூரா' என்று நாவாரப் போற்றுவம்.

அண்மையி லிருப்பவர் அணுக்கத் தொண்டர்கள். அயலே ஆயினர் அவுணர்கள். அவர்களும், அவர்கள் தலைவர்களும், பல கோணத்தில் பக்தர்களைப் பாதித்தனர்; அறிந்தாய்! அசுரர் வாழ்வை அழித்தாய்; மேலும் எழுந்த மறக்கருணையால், தகுதியற்ற அவர்களைத் தண்டித்தாய், மாபெரும் அச செயல். உமக்கு எளிய வினையாட்டாக இருக்கிறது: ஆதலின,

'பரசுரர் - சேத தண்ட விநோதா நமோ நம' என்று உம்மைப பாடுவம்.

கீர் எழுந்தருளி வரும் அமயம், உமது திருவடிகளில் அணிந்த கிண்கிணி எனும் அணிகள், கிண்கிண் கிண எனும் ஒலி எழுபுமே! அதனால்தான்,

'கீத கிண்கிணி பாதா நமோ நம' என்று பரிவு மிகுந்து தேவாரைப் பாடுகிறோம்.

தீய ஆணவத்தை அடக்கும் தீரன்; சாரும் மாயையை ஒடுக்கும் சம்பர்மன; வினையும் கன்மத்தை வீழ்த்தும் வீரன் நீ எனபது, ஆனரோர் பலரின அனுபவம். அதை உணர்ந்தே,

ஊசிதான் போனவழி நூலுபோகும்; அனபுவழி
நேசித்தார் செல்வழியில், நீஒன்றி நிலமனமே.

‘ தீர சம்பரம வீரா நமோநம என்று போற்றிப் புனகிதம் ஆகிரேயம்.

‘ ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே ’ என்று, ஒதுகின்றது ஒன்பதாம் திருமுறை. ‘ நெற்றிக்கு நேரே புருவத்திடையெளி, உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் ’ என்று பார்த்துக் கூறுகிறது பத்தாம் திருமுறை.

‘ உச்சிக்கு நேரே உள நாவிற்கு மேல்—நிதம்
வைத்த விளக்கு எரியுதடி

அச்சுற்ற விளக்கு வாயையடி—அவி

யாமல் எரியுது வாயைப் பெண்ணே ! ’ என்று, சிறக்க ஒதுகின்றார் ஒரு சித்தர்.

‘ எந்தனுள் ஏகசெஞ் சுடராகி,

எனகணில் ஆடுதழல் ’ நிலையை, ஒருவாறு அடியேனும் உணர்கிறேன். மங்கள ஒளி வெள்ளமான உம்மை,

‘ தீப மங்கள ஜோதி நமோநம ’ என்று ஏத்திப் போற்றி உலகம் இறைஞ்சுகிறது.

சித்தத்துள் ஓம் என்று சிந்திப்பம், இடையருத இந்தச் சாதனையில், உள்ளதில் தெய்வம், கனலாய் உருவாகும். அக் கனலில் கன்னறு கன்னறு, காயம் ஆகாயம் ஆய்விடும்.

“ உள்ளத்துள் ஓம்என ரசன் ஒருவனை,

உள்ளத்து னேஅங்கி ஆய ஒருவனை,

உள்ளத்து னேநீதி ஆய ஒருவனை

உள்ளதது னேஉடல் ஆகாயம் ஆமே ”

என்று திருமந்திரமும் இந்த ரகஸ்யத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. அகமே சிவஞான ஆகாயம் ; அந்த உள்முக ஆகாயத்தில், சுயமபிரகாச சூரியனாகி, சுழன்று சுழன்று இன்ப தாண்டவம் இயற்றும் நினனை,

அடங்காச் சினததர் உற(வு) ஆகாதே, அன்பின்
திடங்கொள் திருவாளர் நட்பைத் தெளிமனமே.

‘தூய அம்பல லீலா நமோநம’ என்று துதிக்கின்றோம்.

பேசா மோனப் பெருமாட்டியே, கிரியைத் தாய். செயலில் இருப்பவர் பேசமாட்டார்; கண்டவர் விண்டவர், விண்டவர் கண்டவர் எனும் பழமொழி. அவரி லிருந்தே பிறந்தது. அத் தேவியின் பாக அத்தா! உம்மை.

‘தேவகுஞ்சரி பாகா நமோநம’ என்று போற்றிப் புகழ்வம்.

பிரபோ! துவாதசாந்த அனுபவம்காட்டும் உம்மை, இப்படித் துவாதச நரமத்தால துதிக்கின்றேன். அருளார் பேற்றில் ஆழ்ந்து அழுந்தி, எனறும் உம் இன்பத்தில் இயைந்து இருக்க. அருள்க ஐயா! என்று. விநயம் வெளிப்பட வேண்டியபடி.

வாழ்க திருப்புகழ் வளம்

ஓம்

3. பகீரதன்

[(தென் மலை நுதிவாக்கும்) பகீரதற்கும் அடியேன்]

சூரிய குலத்தில் தோன்றி அரசு புரிந்தோர் எண்ணிலர். அவர்களுள் தவத்தாற் சிறந்தவன் பகீரத வேந்தன். அவன் அரசு புரிந்து வருகையில் அவனமீது பகையுணர்ச்சி கொண்ட ‘கேரன்’ என்னும் அசுரன் அவனோடு போர்செய்து அவன் அரசாட்சியைக் கவர்ந்தனன். பகீரதன் தனது மனைவி, மக்களுடன் வனத்திடை சென்று வாசஞ் செயதனன். ஒரு நாள் (புகர்) சுக்கிர ஆசானைக் கண்டு போற்றி தான் அரசு இழந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறி வருந்தினன். அதைக்கேட்ட சுக்கிரன், “பகீரத! நீ வருந்தல் வேண்டாம்; கந்தவேளை நோக்கிச் சுக்கிரவார விரதம் மூன்று ஆண்டு நோற்பாயாக. அவர்

வேர்ப்பலவை வெட்டி விட்டு எட்டி விதைப்பார்போல்,
சீர்மிக்கார் நட்புகன்றால் தீபுறவூமிசசமரோ.

உன் பகைவனை அட்டு உன் அரசாட்சியை உனக்கு மீட்டுத் தருவா" என்றான். பகீரதனும் சுக்கிரனுடைய தாள்சைப் பணிந்து அவர் உபதேசித்த முறைப்படியே கோடையம்பதியில் சுக்கிரவார விரதத்தை நோற்றுத் திருக்கோயில் ஒன்று அமைத்து, பாதிரி விருகூத்தின் கீழ் முருகவேளின் திருவுருவைத் தாபித்து வழிபட்டு வணங்கினன். மூவாண்டின் இறுதியில் பெருமானுடைய திருக்கைவேல் கோரணைப் பிளந்து அழித்தது. பகீரதனும் இழந்த அரசாட்சியைப் பெற்றான். முன்னினும் நன்றாக உலகை ஆண்டு அரசாட்சியைத் தன் மைந்தருக்கு உதவி, கந்தவேளின் திருவடி நீழலிற் கலந்தான்.

இங்ஙனம் முருகவேளுக்குரிய வெள்ளி நாள் விரத நோன்பை நோற்று, இகபர சௌபாக்கியத்தை அடைந்து உய்ந்தவர் பகீரத நாயனார். தமது திருவடியை மெய்யன் புடன்? பரவின பகீரதற்காக கோர அக்ஷரனைக் கொன்ற காரணத்தால் முருகவேளுக்கு "கோர நிருதாரி மூர்த்தி" என னும் பெயர் போந்தது.

பகீரத நாயனார் வரலாறு முற்றும்.

குறிப்பு :—* இவ் வரலாற்றைச் சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் 'கோர நிருதாரி மூர்த்தி' எனவும் தலைப்பிற் காணலாம். பின்னும் கீழ்க்காட்டியுள்ள கந்தபுராணச் செய்யுள்களும் இவ்வரலாற்றை விளக்குவதாகும்.

பகிரதன் என்னும் வேந்தன் படைத்தபா ருலகை யெல்லாம் நிகரறு கோரன் எனனும் நிருதனங் கொருவன் வெளவ மகவொடு மனையுந் தானும் வனத்திடை வல்லை ஏகிப் புகர்வன தனது முன்போய்த தனகுறை புகன்று நினகுன். பார்க்கவன் என்னும் ஆசான பகீரதன உரைததல் கேளா வேற்கரன் மகிழு மாற்றால் வெள்ளிநாள் விரதந் தலனை

அப்பத் தொகையெண்ணு(து) உண்பார்போல, ஞானபசி செப்பத்தார், போதம் செவிரம்பக் கொள்வாரே.

நோற்குதி மூன்றியாண்டு நூங்களுக் கல்லல் செய்த
மூர்க்களும் முடிவன் நீயே முழுதுல காள்வை என்றான்.

நனறென வினவி மன்னன் ஞாயிறு முதலாம் நாளில்
ஒன்றெனும் வெள்ளி முற்றும் உணவினைத் துறந்து முன்பின்
சென்றிடும் இரண்டு நாளும் திவானினில் அடிகில் மாநதி
இன்றுயில் அதனை நீத்தி யாண்டுமூன் றளவு நோற்றான்.

நோற்றிடும் அளவில் ஐயன் நுதியுடைச் செவ்வேல் வநது
மாற்றலன் உயிரை உண்டு வல்லையின் மீண்டு செல்லப்
போற்றியே பகீரதப் பேர்ப் புரவலன் தனனூ ரெய்தி
ஏற்ற தொல் லரசு பெற்றான்,"—

குறிப்பு 2 :—பகீரதன் அமைத்த ஆலயமே வல்லக்
கோட்டைத் திருக்கோயில். அவன் வழிபட்ட மூர்த்தியே
"கோடை யாண்டவர்." 'வல்லக் கோட்டை' என வழங்கும்
கோடை நகர் திருவள்ளூர் ரெயிலவே ஸ்டேஷனுக்கு 11 மைல்
தூரத்திலுள்ள பூரீ பெரும்பூதாருக்குத் தெற்கு 6 மைலிலும்,
சிங்கபெருமாள் கோயில ரெயிலவே ஸ்டேஷனுக்கு 10 மைலி
லும் உள்ளது. கோடை யாண்டவா இரண்டு தேவிமார்களு
டனே வீற்றிருக்கின்றார். சுவாமி பெரிய திருவுருவத்தினர்.
திருக்கோவிலின் எதிரில சிறிய அழகிய தாமரைக்குளம்
ஒன்று இருக்கின்றது. இத்தீர்த்தம் வல்லக் கோட்டைப்
புராணத்தில் "வஜ்ர தீர்த்தம்" எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கேட்பாரைத தேடிக் கிளப்பார் பொருளுரைகள்;
வேட்கையிலார்க(கு) ஓதின். விரையமாப் பேய்விடுமே.

அநுபூதி விளக்கம்

பெரும்பொறுப்புடையான்

(கி. வா. ஜ.)

“அடியேனுக்கு மெய்ப்பொருளை முருகன் உணர்த்திய வியப்பை என்ன வென்று சொல்வது!” என்று கூறிய அருணகிரிநாதர் முருகப்பெருமான் எத்தகையவன் என்பதை மேலே சொல்ல வருகிறார்.

“எனக்குமாத்திரம் இப்படி அருள்கிறான் என்று வியந்தேனே! அவன் எல்லோருக்கும் அருள் பாலிக்கும் பெருமான அல்லவா? அவரவர்களைக் காப்பாற்றும் வண்ணம் இது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். கோபுரத்தைத் தான் தாங்குவதாகப் பொம்மை நினைப்பது போல மக்கள் தாழ்தாம் தம் குடும்பத்தையும் மற்றவர்களையும் தாங்குவதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லோரையும் தாங்குவான் முருகன் அல்லவா? எனக்கு அருள் செய்தது வியப்பானால், உலகில் உள்ள உயிர்களுக்கு வேண்டியவற்றை அருளிப் பாதுகாப்பது எத்தனை வியப்பு!” என்ற எண்ணம் அவருக்கு எழுந்தது போலும்!

முருகன் திருவருள் எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாக்கிறது. கல்லினுள் தேரைக்கும் கருப்பைக்குள் வாழும் கருவுக்கும் உணவளித்துக் காக்கும் பெருமான அவன். எல்லாப் பிரபஞ்சத்திலுமுள்ள உயிர்க் கூட்டங்கள் அதனையும் அவன் குடும்பம். அந்தப் பெருங்குடும்பத்தை வினைவழியே செலுத்தி அவ்வீரவர்களுக்குரிய பேரகங்களைத் துய்க்கும்படி செய்கிறான் அவன். அவன் எத்தனை பொறுப்பை மேற்கொண்டிருக்கிறான் என்று வரையறுத்துச் சொல்ல இயலாது.

வகையறியார், மேலோர்முன வாய்திருப்பா ராயின ;
பகலில களிற்றினது பல்பிடிப்பார் போல்வாரே.

அவன் தன் பக்தர்களைக் காப்பாற்றுகிறான் என்று சொல்கிறோம். அது உண்மை. ஆனால் பக்தர்களை மாத்திரம் காப்பாற்றுகிறான் என்று சொல்வது தவறு. பக்தர்கள் அவன் தம்மைக் காப்பாற்றுவதாக உணர்ந்து பாராட்டிச் சொல்கிறார்கள். அதனால் இறைவன் அவர்களை மாத்திரம் காப்பாற்றுவது போலத் தோன்றுகிறது. அவன் எல்லா உயிர்களை யும் தாங்கும் பொறுப்பை ஒருகணமும் நழுவ விடுவதில்லை.

குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் பொறுப்பைத் தாய் தாங்குகிறாள். அவள் தனக்குக் குழந்தை பிறக்கப் போகிறது என்பதை நினைப்பதற்கு முன்பே அவளிடம் பால்சுரக்கும் உறுப்பை வைத்து அருள் செய்கிறான் இறைவன். மனிதனுக்கு வயிற்றைப் படைத்த அவன் அதற்கு உணவுப் பொருளையும் படைத்திருக்கிறான்.

அவன் யாவற்றையும் தாங்கி அருளும் பொறிய்ப்பு நினைக்க நினைக்க விரிகிறது. விரிந்த பூயி நம்மைத் தாங்குகிறது. அதை அகண்ட வெளியில் மிதக்க வைத்துத் தாங்குகிறவன் இறைவன். இப்படி விரிந்து விரிந்து செல்லும் அவனுடைய ஆட்சிப் பொறுப்பை உணர் உணர் வியப்பு மீதூர்கிறது. அவன் விரிந்து செல்லும் பொறுப்பைத் தாங்கும் பேராளன் ; விரிந்த தாரணத்தை உடையவன்.

அவன் தான் மேற்கொண்ட செயலில் சோர்வு அடைவதில்லை ; தோல்வி யுறுவதில்லை. எனனும் தன் ஆணையே வெல்லும்படி செய்கிறவன்.

‘ விரிதாரண விக்ரமவேள் ’

[விரிந்த தாங்கும் பொறுப்பையும் வெற்றியையும் உடைய முருகன்.]

இந்தப் பூவுலகம் மட்டுமா அவனுடைய அருளால் தாங்கப் பெறுகிறது? பிரபஞ்சங்கள் அத்தனையையும் அவனே

பசியோடு வந்தவர்க்குப் பாகித்துண் னாமல்,
நசையுடையார் காண விழுங்குவது, நஞ்சாமே.

தர்ங்குகிறான். மக்களினும் வலியவர்கள் உள்ள தேவர்கள் எவ்வளவு சிறப்புடையவராக இருந்தாலும் அவர்களையும் தாங்குகிறவன் இறைவன்தான். தேவர்கள் வாழும் ஊராகிய அமராவதி ஒருகாலத்தில் அசுரர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. சூரபன்மன் தேவர்களைக் கலக்கினான். அப்போது தங்கள் சொத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஆற்றல் அவர்களிடம் இல்லை. முருகனே அவர்கள் பாடத் தலைவனாக முன் நின்று சூரனோடு போர் செய்து அவர்கள் நகரத்தைக் காப்பாற்றினான். இமையவர் புரியாகிய அமராவதி பிழைக்கச் செய்தான்.

இமையோர் புரிதாரக !

அமர லோகத்தையே காப்பாற்றும் பொறுப்பை அவனே வகிக்கிறான். தேவேந்திர லோகங்காத்த பெருமான் முருகனே. அன்று இமையவா தம்முடைய ஆற்றலால் ஒரு பயனுமில்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டனர். ஆதலின், "இனி முருகன காப்பாற்றினாலன்றி வேறுகதி இல்லை" என்று அவனிடம் பத்தி பூண்டு தேடுகின்றனர்.

“ஆடலைவு பட்டமரசர் நாடது பிழைக்கஅம
ராவதி புரக்கும்அட லாணமைக் காரனும்”
என்பது திருவகுபு.

இந்திரன் பெயரளவில் அமராவதி பட்டணத்துக்கும் தேவலோகத்துக்கும் அரசனாக இருந்து அரசாள்கிறானே யன்றி, உண்மையான முருகனது அருளானையே கரக்கிறது.

விசிதாரண விக்ஶிரம வேள், இமையோர்

புரிதாரக, நாக புரந்தரனே !

விசிறத பொறுப்பையும் வெற்றியையும் உடைய வேள்.

அஞ்சலர், தீங்குரைப்பர் ; ஆகா தனசெய்வர் ;
நஞ்சினுமே கொடிய நாகரீகர் சில்லோரே.

தேவர் நகரத்துக்குத் துணையாக நிற்பவன், தேவலோகத்தைக் காப்பாற்றும் பெருமான் — ஆகிய முருகன் எனக்கு உபதேசம் உணர்த்தினான் என்கிறார் அருணகிரிமுனிவர்.

அரிதா கியமயம்ப் பொருளுக் கடியேன்
உரிதா உபதே சம்உணர்த் தியவா!
விசிதா ரணவிக் ரமவேள் இமையோர்
புரிதா ரகநா கபுரத் தரளே!

[உணர்த்தியவா - உணர்த்தியவாறு என்ன வியப்பு. தாரணம் - தாங்குதல். தாரணத்தையுடைய வேள். தாரகம் - ஆதாரம். தாரகமாக உள்ள புரந்தரன். நாகம் - தேவலோகம். புரந்தரன் - இந்திரன்; இங்கே தலைவன் என்னும் பொருளில் வந்தது.]

தேவிதாஸ்கள் 28

சாபம் தவிர்த்த சாம்பவி

(ரஸபதி)

வழிபாட்டு வாழ்வு

தட்சன், தலை சிறந்த தேவி தாஸன். அவன் தவத்திற்கு இரங்கி, அம்பிகையே அவன் மகளாய் வந்தாள். நலம் சிறந்த ஆண்களில், அவனுக்கு நம்பிக்கை யிலலை. அதனால், பெண்களையே ஏராளமாகப் பெற்றான்.

தட்சன் மகளிருள், திதியும் அதிதியும் தலைசிறந்தவர்கள். திதி மூத்தவள். அதிதி இளையவள். அழகில் உயர்ந்து, அறிவிற சிறந்த அம்மகளிர், புனித சிவையைத் தந்தையைப்போல் பூசிப்பவர்கள்.

ஆழ்கடலின் ஓசை, நரியூளை யால் அடங்கா;
தாழந்தார் தம்நற்செயலால், தாமடங்கிப் போவாரே.

அன்ன பூரணி ! சொர்ண நாயகீ ! ஆகாய வடிவீ நமோ
 நம : என்று, ஓயாது அவர்கள் வாய் ஒதிக்கொண்டே இருக்
 கும். அது கண்டு, மாபெரும் தந்தை மனம் மகிழும்.

பருவம் எய்திய அப் பாவையரை, அரிய வரனுக்கு
 அளிக்க, இடையறாது தட்சன் எண்ணினன்.

நான்முகன் மக்கள் பலர். அவர்களுள் ஒருவர் காசிபர்.
 ஆவர் சிந்தையில் இருந்தான் சிவை.

மாதேவீ ! ஐகதம்பா ! வா அம்பா ! கா தாயே என்று,
 அன்புக் கண்ணீரால் அமலை திருவடிகளை அபிஷேகிப்பார்.
 நாள்தோறும் இநத நடை.

அதைத் தட்சன் அறிந்தான். ககன வடிவியின பக்தரான
 காசிபர்க்கு, பக்தைகளான தன் பாவையர் இருவரையும்,
 அன்பொடு மணத்தில் அளித்தான்.

ஊனம்போல் அமைந்த மனைவியருடன், நலம் சிறந்த மனை
 யறம் நடந்தது. காலையும் மாலையும், காசிபர் மாளிகையில்
 பரம தேவியின் பஐனைதான. புண்ணியமான வாழ்வு. இது
 புனிதமான போக்கு,

ஆசையால் வந்த அவதீ

ஒருநாள் காசிபர், அடுத்திருக்கும் வனத்தை அடைந்தார்.
 நிமலையின் நிறத்தை, அருள நிழலை, கனிவை நினைவுறுத்தும்
 மாபெரும் தருக்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

கணகவா தோற்றம். கனையான முகம். பருத்த மடியுடைய
 ஒரு பசு, எதிரில் மேயந்து கொண்டு இருந்தது. கண்டார்.
 மயங்கியது அவர் மனம்.

வனத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பசு. இது நம் ஆஸ்ரமத்தில்
 இருந்தால், எவ்வளவோ நலம் எனது எண்ணினார். அருகில்
 சென்றார். பசு நிமிர்ந்து பார்த்தது. தடவிக் கொடுத்தார்.
 அருமையான சாது என்று அறிந்தார்.

பிணம்தின் நரியெனனப பேதையர்கள், நனமைக்
 குணமின்றிப, பாவக் கொடுமைகளே, செய்வாரே.

ஓட்டி வந்தார். ஆஸ்ரமப் பின்புறத்தில் கட்டினார். திதியும் அதிதியும், ஸ்வாமி! ஏது இது என்றனர்.

நேற்றுவுரை சுதந்தரமாக இருந்தது. இன்று நமக்கு அடிமை யென்றார் காசிபர்.

அகில உலக அனுபவமும் இதுதானே என்று, நங்கையர் இருவரும் கலகல என்று நகைத்தனர்.

காசிபரே! என்று, வெளியில கரகரத்தது ஒரு குரல். யார் அது? ஓட்டிப் பார்த்தார். எதிரில இருந்தான் வருணன்.

எங்கே பசு? என்று அதட்டினான். பதில் இல்லை, என்ன ஜயா! கேட்கிறேனே!

அதை ஏன் கேட்கிறீர்? எழில் மிகுந்த காட்டில், சுயேச்சையாக இருந்தது. அழிந்தேன். கொண்டு வந்தேன். அதைக் குறித்துக் கேட்க, உமக்கு என்ன உரிமை?

காசிபா! மோசமான பேச்சு இது! மேய விட்டேன், ஓட்டி வந்தாய். இப்போது என்னது என்கிறாய். நன்றி யிருக்கிறது நாடகம். மரியாதையாகக் கேட்கிறேன். விடுகிறாயா இல்லையா?

வருணா! கொழுத்த பசு; என்னதென்று இடையில் கொள்ளை யடிக்கலாம் என்று எண்ணுகிறாய். இவ்வளவு கேவலமான அறிவு, உனக்கு எந்த வகையில் வந்தது? ஒன்றும் பேசாதே! ஒடிப்போ என்று காசிபர் உறுமினார்.

காசிபா! நீதி யறிந்த நீ செய்வது அநீதி. நல்ல வர்கள்போல் நடப்பவர்கள் தான், அதிக பாவத்தைச் செய்பவர்கள் என்று இப்போது அறிகிறேன். காட்டுப் பசு கட்டுக்கு அடங்குமா? இது நான் வளாதத வீட்டுப் பசு. அதனால்தான், வாளை உன்னைடு வந்தது. இது என்னுடையது என்று சாதிக் கிறாய். இதன் பயனாக, அளவிலாத துன்பம் அனுபவிக்கும் மானிடனாகி மண்ணில பிறப்பை! தவறிய உன் செய்கைத் தடுக்காத உன் மனைவியரும், பேதை மானிடமாகிப் பிறப்பர்.

வெந்நீரால் வீடுவெந்து போவதிலை யென்றெண்ணிப், புனமையர் செய்பிழையைப் பீபாறுப்பார்கள் மேலோரே.

தாய் பிரிந்த கன்றுபோல், உங்கள் வாழ்க்கை தடுமாறுவதாக என்று கடும் சாபம் இட்டாள். அங்கிருந்து அகன்றான்.

திக்கற்றது என்று தீர்மானித்தேன். அரியாயம் செய்தேன். வருணை மனம் எப்படி நொந்ததோ? என தவறு எத்தகையது என்று இப்போதுதானே தெரிகிறது; விதி இப்படியுமா விளையாடும் என்று, கண்ணீர் சிந்திக் கலங்கினர் காசிபர்.

தாயே! சர்வ ஜீவ தயாபரீ! சர்வ பாப நிவாரணீ! உனக்கே அடைக்கலம்! அம்பா! உனக்கே அடைக்கலம் என்று அலறினார். பசுவை ஒப்படைக்க, வருணனை எங்கும் தேடினார். உள்ளம் உடைந்த அவன், உலகை வெறுத்தான். ஓடி எங்கோ ஒளித்தான். அவன் இருக்கும் இடமே தெரிய வில்லையே!

பேரையர் ஏதம்

அதிதி காசிபரின் இளைய மனைவி. ஒரு பிள்ளையை அவள் பெற்றாள். பிறந்த பிள்ளை பேரழகன். ஆற்றல் மிக்கவன். அசகாய சூரன். சிறந்த தவம் செய்தான். அதன் பயனாக, பேரூன இந்திர பதம் பெற்றான். புதல்வன் வளர்ச்சி, தாயின் மனத்திற்குப் பூரிப்பளித்தது.

அதைத் திதி அறிந்தாள். அப்பேற்றைத் தானும் பெற ஆவலித்தாள். கணவரை வணங்கினாள். கருத்தைக் கூறினாள்.

மகப்பேறு தா மா தேவீ என்று, விமலை யிடமே விண்ணப்பம் செய்! நினைவு நிறைவேறும் என்று, ஆராதிக்கும் முறையை, திதிக்குக் காசிபர் தெரிவித்தார்.

உணவை மறந்தாள். உறக்கம் துறந்தாள். பால் மட்டும் ஒருவேளை பருகுவள். எந்நேரமும் ஒரு முகமாகி, வரத சிவ்வையைத் திதி வழிபட்டாள். தியானம் கலைந்தபோ தெல்லாம், இந்திரனைவிடப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என மகன் என்று, ஏங்கி மனம் வீங்கினள்.

என்றும் அறமே துணையாவ தெனறெண்ணித்,
தன்னால இயலளவு தானுசெய்வர் தக்கோரே.

அடபாவமே! சதா சிவையை வழிபடும் இவட்கு, ஏன் இந்த எண்ணம்? யார் யார்க்கு எது எது தேவை! அதை அறிந்து அம்பிகை அருளாளா? ஓர் இடத்தில் எழுந்த தூர் நாற்றம், எங்கும் பரவி எவரையும் பாதிக்கும். அதுபோல், பொங்கி எழுந்த ஒருவர் பொச்சரிப்பு, நினைவின் அலைகளாய் நிமிரும். நினைக்கப்பட்டார் நெஞ்சில நுழையும். அவர்களையும் தம்போல் ஆக்கிவிடும். இது எவர்க்கும் தெரியவில்லையே. இப்பரிபவத்தை எவரிடம் சொல்லி ஆறுவது?

விரதம் ஒருவாறு நிறைவேறியது. அம்பிகை அருளால், திதி மனோகரமான கருப்பம் எய்தினள். அதனால் அவள் உடல், பொனராய் மின்னிப் பொலிந்தது. பத்தாம் திங்கள் பிறந்தது.

அது கண்ட அதிதி, பொருமையால் உள்ளம் புழுங்கினள். இறைவி பக்தைகள் என்று பிரசித்தி யடைந்த இவர்களீ வர லாறுமா இப்படி? அடபாவமே! இதுதானா உலகம்!

இந்திரா! உனக்கு ஒரு பங்காளி உதிக்கப் போகிறான் என்றும் அவன் உன எதிரியடா! இதை எண்ணும் போதே என வயிறு பற்றி எரியுதடா! சிற்றன்னை சிசு, கருவிலேயே சிதைய வேண்டும்! அதற்கு வழி செயதால் தான், ஆறும், என் மனம் தேறும் என்று அழுதாள்.

தாய் வார்த்தையால் இந்திரன் தடுமாறினன். இமையவர் தலைவன என்ற பதவி இருக்கலாம்; இருந்து என்ன பயன்? அவனும் ஒரு ஆனமாதானே!

திதியை அணுகினான். எட்டுறுப்பும் நிலம் தோய இறைஞ்சினான்.

அம்மா! எல்லார்க்கும் ஒரு தாய். எனக்கு இரு தாயர். இது என முன்னைய புண்ணியம். இறைவியை எண்ணிய நோன்பால் இளைத்தீர் உமது பாத சேவையே என் பாக்கியம்.

கண்ணிமையா தெனறும் காத்தாலும், தக்க அரண் எண்ணிலரேல், வைத்தபொருள் கள்வர்கைக் கெய்துறுமே.

தந்தையைவிட தாய்க்குப் பணி செய்வதே தகுதி என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவள் திருவடிகளை வருடினாள்.

வீரபதிவீரதையான அவள், அவள் பசப்பு மொழிகேட்டுப் பல்லிளித்தாள். இணையடி வருடல் இதமா யிருந்தது. உடலை மறந்தாள். உறங்கிப் போயினாள்.

இதுதான் சமயம் என்று இந்திரன். மந்திர தந்திர சாகஸங்களால், சிற்றன்னைையைப் பிரசவிக்கச் செய்தான். விறு விறுத்தான். வியர்த்த சிசுக்களை, ஏழு துண்டங்களாக வெட்டினான்.

ங்ங! ங்ங என்று அழுதது சேய். உடனே ஒவ்வொரு துண்டங்களையும், ஏழு துண்டங்கள் ஆக்கினான்.

சிதைந்த நிலையிலும் துண்டங்கள், மாதேவி அருளால், இறவாமல், நாற்பத்தொன்பது மருத்து சிசுக்கள் ஆயின.

திதியின மயக்கம் தெளிந்தது. கலகலப்பா யிருந்த சேய்களைக் கண்டாள். குமுறி அழுதாள். ஆம். இது அதிதியின் போதனை என்று உணர்ந்தாள். பதைத்தது உடல். படபடத்தது மனம்.

இந்திரா! தாய்ப் பேச்சைக் கேட்டு, செய்யத் தகாதன செய்தாய்! எரியுதடா என் வயிறு! அழியட்டும் உன் மூவுலக ஆட்சி! ஒழியட்டும் உன் ஆக்கம்!

அதிதீ! சிறந்த என் கருவைச சிதைத்தாய்! என்னைத் தாழவைத்த நீ மட்டும் வாழ்வாயோ பாவி! பாவப் பிறப்பே உனக்குப் பலிக்கும். பல காலம் சிறையில் படுகேடு அடைவை! சிறை வாழ்வில் உனக்குச் சேய்கள் பிறக்கும். பிறந்ததும் சுக்கு நூறுகி இறகும் என்று, கொதித்துச் சாபம் கொடுத்தாள்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்தார் காசிபர்.

வெல்லும் வலியவரைத தாம்பகைததல் வீணாகும்;
புல்லும் எளியவரைச சீறீவதும் புன்டையதே.

திதி! அறியாமையால் பசுவை அபகரித்தேன். அதனால் பெருஞ்சாபம் பெற்றேன். அதே கதியை, அதிதி உன்னால் அடைந்தாள் என்று, கலகல கண்ணீர் சிந்தினர்.

கணவர் கலக்கம் கண்டு, திதி ஆறுதல் அடைந்தாள் விதியின் சதி இது என்று, நிகழ்நததை மறக்க முயன்றாள் சக்களத்தியுடன் பழைய உறவில் பயின்றாள். முன்போல் காசிபர் ஆஸ்ரமத்தில், தேவி பஜனை தொடர்ந்து நடந்தது.

பிள்ளைகள் செய்த பிழை

அசுர இரணியன் பிள்ளைகள் அறுவர். உத்தம அவர்கள், தேவியை உபாஸிப்பவர்கள். தந்தையை நீங்கினர். தவத்தைச் செய்தனர். பிரமதேவர், இடையில் பிரசன்னர் ஆயினர். அறுவரும் எழுந்தனர். விழுந்து வணங்கினர்.

அம்பிகையை எண்ணி அருந்தவும் செய்தோம். சிமலை அருளுமுள், சிறக்க உம்மைச சேவித்தோம். இறவாமல் பல காலம், இருக்க எமக்கு ஆவல் எனறனர்.

அங்ஙனே ஆக என்று, ஒதி மறைநதார் நானமுகர். இந்த அளவு போதும் என்று. அறுவரும் இல்லம் திரும்பினர். பல காலம் இருப்பதால் பாது பயன? பூமிக்குப் பாரந்தான். தற்பரியின் தாள் நிழலில் தங்குவது பேறு. அதற்கு அயலான வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? அது நாய்க்கு எலும்பு கிடைத்த நலம். இதை நினைக்க, எவர்க்குநதான் நேரம் இல்லையே!

கிட்ட வந்தால் வெட்டி விடுவேன! எட்ட நிலலிங்கள்! ஓம் இரண்யாய நம: என்று, உலகமெலாம் என்னை உணர் கிறது. நீங்கள் தந்தைககே வைரியான தறுதலைகள். எனக்கு அயலாகவா ஒரு தெய்வம் இருக்கிறது? எனக்குப் பஞ்சீரங்கம் படிக்கும் நான்முகன், வாழ்மாறு உங்கட்கு வரத்தைக் கொடுப்பவன்! அவமானம்! அவமானம்!

கல்காணில நாயகாணு வாறு, கடைநாளில் நல்லறம்மீ செய்கென்னீல், நம்மக்கள் செய்வாரோ.

ஏன் முன் நில்லாதீர்கள். நான் மன்னிக்கலாம். கால நேமி, எதிர்காலத்தில் உங்களைப் பதைக்கத் துடிக்க வதைக்கப் போகிறான் என்று, கணேசுரல் காட்டி இரணியன் காஜிததான்.

தந்தை தந்த சாபத்தை எண்ணி, ஆறு சிறுரும் அஞ்சினர். அம்பிகை அருளில் ஆழாமல், ஆயுள் மட்டும் பெற்ற தம் குற்றம் எண்ணிக் குமுறினர், விர்திய மலைக்கு ஓடினர். விமலையை நினைந்து இருந்தனர். உருண்டு கால சக்கரம் ஓடியது.

தெரிந்து செய்தாலும், தெரியாது செய்தாலும், புனித தன்பக்தர்கள் குறைகளை, அமலை பொறுப்பவள் அல்லவா! அவர்கள் பெற்றிருக்கும் சாபங்களை அகற்றத் திருவுளம் பற்றினள்.

வடமதுரையில் காசிபர், வசுதேவராய்ப் பிறந்தார். அன்று ஒரு பசுவைக் கவர்ந்த பாவம தீர, இப்பிறப்பில் பசுக்கள் பஷ்வற்றைப் பரிபாலித்தார்

அதிதி, தேவகன் மகளாய்ப் பிறந்து, தேவகி எனும் பெயர் பெற்றாள். திதி ரோகணி யாயினள்.

வசுதேவர் தேவகியை மணக்கும் அமயம், இவடகுப் பிறக்கும் எட்டாவது பிள்ளை, அசுர கம்சனை அழிப்பன் என்று, அசரீரியாகி இறைவி அறிவித்தான்.

அன்று இரணியன் சொன்ன கால நேமிதான், இன்று கம்சனாய்ப் பிறந்து இருக்கின்றான்; தவசிகட்கு, அவனால் எவ்வளவு தலைவேதனை!

அசரீரி கேட்ட அரியாயக் கம்சன் மனம் அதிர்ந்தது. சிறந்த அத்தம்பதிகளை, அவர்கள் மாளிகையிலேயே சிறைவைத்தான்.

அன்று சாயம் அடைந்து, விர்திய மலையில் தவம் செய்திருந்த இரணியன் பிள்ளைகள் அறுவரையும், ஒவ்வொரு சேய்களாக உமாதேவி, தேவகியிடம் உதிககச செய்தாள்.

கள்ளியகில, காக்கை கரைதல்லம் காண்பார்போல்,
உள்ளல்சொல், ஏவர்வாய் வந்தாலும் உத்தமமே.

திருமணத்தில் செய்த உடன்பாட்டின்படி, பிறந்த ஒவ்வொரு பிள்ளையையும், கம்சன் கனன்று கல்லில் மோதினான். அந்த அளவில் அம்பிகை, அறுவர் சாபத்தை அழித்தாள்.

ஆதிசேடன் நான்கு மாதம் தேவகி வயிற்றிலும், ஆறு மாதம் ரோகணி வயிற்றிலும் தங்கச் செய்தாள். அவள் பலராமனாக அவதரித்தான். எம்பெருமாட்டி திருவுளம் பற்றினால், எதுதான் நிகழாது என்றனர் மேலோர்.

எட்டாவது பிள்ளையாக, திருமாலை தேவகி உதரத்தில் உதிக்கச் செய்தாள். நள்ளிரவில் கண்ணன் பிறந்தான்.

கோகுலத்தின் குழுவில் மன்னர் நந்தகோபர், அவர் துணை யிசோதை. அவ்விருவரும் பரம தேவியின் பக்தர்கள். அவர்களும், வசுதேவ தம்பதிகளும் ஆருயிர நண்பர்கள்.

'எட்டாம் பிள்ளையை என்னிடம் விடு! கம்சன் பிலிக்கு நான் ஒரு பிள்ளையைத் தருகிறேன்; இது அமலை என் கனவில் அறிவித்தது' என்றாள் யசோதை. உசிதப்படி செய்யுங்கள் என்றாள் தேவகி.

சிறைக் கதவு திறந்துவிடும். வசுதேவா! இக் குழுவியைக் கொண்டு போ! யசோதையிடம் கொடு; அவள தரும் பெண் குழந்தையைப் பெற்றுவா என்று, ஆகாயவாணி மூலம் அம்பிகை அறிவித்தாள்.

வசுதேவர் கண்ணனைக் கொண்டு சென்றார். அறிவிப்பின படியே சூழ்நிலை அமைந்தது. யமுனை வெள்ளமும் இடுப்பளவாக இருந்தது.

நந்தகோபர் மாளிகைப் பசுச் செல்வங்களைப் பார்த்து, வியந்து நின்றார் வசுதேவர்.

கடிநாயைத் திருப்பிக் கடிப்பார்கள் யாரே ?

கடிகுணத்தீர் காய்ந்தாலும், காயார்கள் கற்றோரே.

வசுதேவரே! என்று ஒரு குரல். திடுக்கிட்டு நோக்கினார். தான் பெற்ற பெண் குழந்தையை, யசோதை, தியாக உணர்வோடு கொணர்ந்து தந்தாள். அவள் மகவு அது என்று அறியாத வசுதேவர், ஆர்வத்தொடு வாங்கினார். திரும்பினார். சிறையுள் புகுந்ததும், கதவுகள் மூடின, காவலர் கண் விழித்தனர்.

ங்ங! ங்ங! என்று அலறி அழுதது மகவு. கம்சன் வந்தான். சேயை எடுத்தான். கல்மேல் எறிந்தான்.

விர் என்று அம் மகவு, விண்ணில் எழுந்தது, என்ன அதிசயம்! உக்ர தேவதையாகத் தேவி, தன் உக்ரம் காட்டினள். அதன் மூலம், கம்சன தவத்தால் பெற்ற ஆக்க சக்தியை அபகரித்தாள்.

கம்சா! உன்னைக் கொல்ல இருப்பவன், கோகுலத்தில் வளர்கிறான் என்று கூறி மறைந்தான்.

கலங்கினன் அவுணன். கோபாலனைக் கொல்ல, சூழ்ச்சிகள் பல செய்தான். முயற்சி எல்லாம் வியர்த்தம் ஆயது. அதையே எண்ணிய அதிர்ச்சியில், அவனது தேகசக்தி தேய்ந்தது. இறுதியில் கண்ணனூல் இறந்தான்.

தேவியின் சாயையை, கண்ணனில் கண்டு களித்த வசுதேவ தேவகி தம்பதிகள், நந்தகோப யசோதை தம்பதிகள், கோபிகைகள் முதலினோ, தொல்லைதரும் சாபம் தொலைந்தனர். ஜென்ம சாபல்யம் பெற்றனர். இறைவி அருள் நிழலில் இனபம் எய்தினர். இது, தேவி பாகவத வரலாறு.

வாழ்க தேவிதாசர்கள்.
ஓம்.

தேங்காய் முழுமையை நாய்தினனூம், பிறர்க்குதவா ;
ஆங்கதுபோல லோபி, அனுபுவியான ஈயானே.

காகுஸ்தன் கருணைவள்ளல்

(ஆ. சி. ரங்கராஜன்)

அகிலலோக மாந்தா உய்தற்கென இறைவனெடுத்த அவதாரங்களில் ஸ்ரீ ராமாவதாரம் மிகவும் புனிதமானது. தனிச சிறப்பு வாய்ந்தது. ஸ்ரீராமன பூதலததே வாழ்ந்த காலத்தில் எங்கும் அநீதியோ, அதர்மமோ தலைவிரித்தாடவில்லை. அதோடு அநீதியும் அதர்மமும் உருவெடுத்த அரக்கர்குழாம் அழிக்கப் பட்டது. எவரும் பரம இனபததில் ஆழ்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர் அழுதுகொண்டிருக்கும் குழந்தையும் ஸ்ரீராமனின் பெயர் கேட்டால் சந்தோஷமும் ஆவலும் கொண்டு அவனை வரவேற்கத் தயாராகுமாம்.

ஸ்ரீராமன தனது சிறு பிராயத்தில் குடிமக்களிடம் செலுத்திய அன்பு அளவு கடந்ததாகும் ஐாதி, மத பேதங்களையும், ஏழை, தனவந்தா என்ற வேற்றுமையையும் கருதாமல் அனைவர்பாலும் அபரிமிதமான வாஞ்சை காட்டினன். ஸ்ரீராமன, இலக்குவன, பரதன், சதருக்னன் முதலிய அரசினங்குமாரர்கள் வீதிவழியாக உல்லாசமாக வருகையில், அவனைக் காண நகரமக்கள் திரள்திரளாக வீடுகளின் சாளரங்கள் வழியாகவும், வெளியிலும் ஆங்காங்கு கூடிநிற்பாராம். ஸ்ரீராமனோ எழில், அவாகளைத் தன அருகில் அழைத்து அவர்தம் குறைகளைக் கேட்டறிந்து அவற்றை அதிக அன்புடன் தீர்த்து வைப்பானாம்.

ஸ்ரீராகவனின் இத்தகைய அன்பு நாளடைவில் அதிகரித்து எத்தகையோரையும் சமமாகப் பாவிக்கும் நெறியில் பரிணமித்தது. ஆதலினாலேதான், பரதன் ஆண்டாலும் தான ஆண்டாலும் ஒன்றுதான் என்ற மனோபாவத்தில், கானக மேகத தயாராயினன். குடிமக்களிடம் ஸ்ரீராமன செலுத்திய அன்பின் காரணமாகவே, குடிமக்களும் அரசினங்குமாரன ஆரணயமேகத தலைப்பட்டது பற்றி துடிதுடித்து வருந்தினர்.

ஸ்ரீராமனின் தனமை யாதெனில், சரணடைந்தோரை ஆதரித்தல், சரணடையாதவரைப்பற்றி சஞ்சலம் கொள்

நற்குதிரையின் சேணத்தை நாயமேல இடுவார்போல் அறபரை மேலோராப் போற்றலதி பாவமரோ.

ளாமை இவையேயாம். சரணடையாமல் பகைத்தவர்க்கும் கருணை காட்டியவன ஸ்ரீராமனெனின், ஸ்ரீராமன் பெருங்கருணைத்திறம் படைத்த வள்ளல் என்பதில் ஐயம் உண்டோ?

வேடுவனாகிய குகளை 'நீ எனதுதம்பி' எனக்கூறிய போது, ஸ்ரீராமன் எத்தகைய உயர்ந்த பண்பில் விளங்கினன் எனபது கூறாமலே விளங்கும். சித்திரகூட பர்வதத்தில் தங்கியிருந்த காலத்தே, காக அசுரன பிராட்டியாரின் குயங்களைக் கொததியபோது சிந்திய உதிரத்தைக் கண்ட ராகவன் ஒரு துரும்பை எடுத்து அவன்மீது எறிய, அது அஸ்திரமாகி அவனைத் தொடர, அசுரன் பல இடங்களில் சென்றும் தப்ப முடியாமல் ஸ்ரீராமனையே சரணடைந்தபோது, அவன்மீது சினம் தணிந்து, பின் குற்றவாளிக்குச் சிறிதேனும் தண்டனை அளித்தே ஆகவேண்டுமென்ற நியதிக்காக, அவன்மமதை அடங்க ஒரு கணபார்வையை நீக்கி விடுவித்தான். மனனிகக முடியாத குற்றம் செய்த காகத்திற்கே அபயனுடனும் கூட்டிய காரணத்தால், ஸ்ரீராமனுக்கு காஞ்சத்தன், எனும் பெயர் ஏற்பட்டது.

பகைவனைப் பழிககுப்பழி வாங்குவதற்கு முழுஉரிமையும் சந்தர்ப்பமும் வியாயமும் இருக்கும்போதே பகைவன தன குற்றத்திற்கு வருந்தித் திருந்தவேண்டுமென்பதற்காக, தச முகளை 'இன்றுபோய்ப் போாக்கு நாளைவா' என நல்கினன்; நாகிளங் கமுகின், வாளைதாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்!' என்று, கம்பா இராகவனின் கருணைத் திறத்தை வாணிக் கினரூரெனில், இதைவிட வேறு சான்று யாது உளது?

பெரும் பக்தர்கட் கெல்லாம் மிகவும் எளிய முறையில் அருளியுள்ளான ஸ்ரீராமன். தன்மீது கொணடிருந்த பக்தியினால் பிறருக்குச் சேரவேண்டிய பொருளென்றும் கருதாமல், பத்ராசலத்தில் ஆலய மெழுப்பித் திருப்பணி செய்த கோபன்ரு எனபவரின் துன்பத்தைத் துடைக்க, அப்பணத்தைத் தானே சேவகன்போல வந்து முகமதிய மன்னனிடம் செலுத்தினன். தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் பலலக்கில் கேஷத்திர யாத்திரை செய்கையில், வழிமறித்த துஷ்டர்களை ஊர்க்காவலர் உருவில்

நாய்வால் நிமிர்த்த ஆவதிலே, நாணமிலா

ஆயிழையா ரைத்திருத்தும், ஆண்மை, எவர்க்குளதே.

வந்து விரட்டி யடித்தனன். கபீர்தாசரின் மனைவியைக் காக்க அதே உருவில் வந்தனன்.

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் முக்கிய சிஷ்யரும், வெளி நாடுகளில் இந்தியரின் பெருமையைப் பரப்பியவருமாகிய நரேந்திரநாத தத்தர் எனும் விவேகானந்த ஸ்வாமிகள், ஒரு சமயம் ஆதரவு எதுவுமின்றி புக்கவண்டியில் நெடுந்தூரப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது 'உணவு அளிப்பா ரின்றி, கையில் காசம் இன்றிப் படமியுடன் செல்ல நேரிட் டது. அவருடன்கூட ஒரு வர்த்தகன் சென்று கொண்டிருந் தான். ஒரு சந்திப்பு நிலையத்தில் இருவரும் இறங்க நேரிட்டது. வர்த்தகன் செல்லும் இடம் வேறு. விவேகானந்தர் செல்லும் இடம் வேறு. இவ்விருவரும் இறங்கிய நிலையத்தில் வசதிகள் குறைவாய் இருந்தபடியால், அதிக காசுகொடுத்து வர்த்தகன் சுகசாதனங்கள் கொண்ட தங்குமிடத்தில் சென்று அமர்ந்து, தான் கொண்டு வந்திருந்த உயர்ந்த ரக தினபண்டங்களை அருந்த லாயினன். விவேகானந்தரோ, வெளியிலே சுருகின்ற மணலில் நனைத்த வஸ்திரத்தை விரித்து அதில் நின்று கொண்டிருந்தார் பட்டினியாக. வர்த்தகன் வண்டியில் வந்து கொண்டிருந்த போதிருந்து, அவரை இழிவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தான். அதற்காக அவர் ஏதும் கருதவில்லை. யாவும் இறைவன் செயலென்று எண்ணியிருந்த அவர் அவனிடம் எதுவும் பேசவுமில்லை. வருந்தவுமில்லை.

அவ்வேளையில் அவ்வூரிலிருந்த தினபண்ட விற்பனை யாளன் விவேகானந்தரை முன்பின் அறியாதவன் பல தின பண்டங்களுடனும் பருகும் நீருடனும் ஆசனம் ஒன்றுடனும் அங்குவந்து அவரை உணவுண்ண அழைத்தான். ஐயற்ற விவேகானந்தரிடம் அவன் நோக்கி தான் உணவருந்தி சிறிது இளைப்பாற சயனித்ததாகவும், ஸ்ரீராமபிரான் கனவில் தோன்றி அவருக்கு உணவு எடுத்துச் செல்லுமாறு இருதடவை உத்தர விட்டு, அடையாளம் காட்டி, விவேகானந்தர் தனது பகதர் என்றும், அவர் படமி கிடக்க தனனூல சகிததுக கொண்டிருக்க முடியவில்லை என்றும் கூறியதாகக் கூறின, தான்

கொண்டான குறிப்பறியும் கோதை துணைவியெனில்
எண்கடலில் ஏறறமிட்டவர் போலகுறையே இலகையரே.

கொண்டு வந்த உண்டிகளை அருந்துமாறு அளித்தனன். அவர் இறைவனருளை வியந்து அவற்றை ஏற்று அருந்தி மகிழ்ந்தார். கண்டிருந்த வர்த்தகனோ மனம் அதிர்ந்து, அவரது உயர்நிலையை உணர்ந்து அவரைச் சரணடைந்தனன்.

எண்குணங்கள் வாய்ந்த இறைவன் உலகோர் வாழ எண்ணி, தாரக மந்திரத்தைத் தனது நாமமாகக் கொண்டு, அவனியில பல்லோர்புகழ் அறநெறிகளும் அன்புக்கும் நிலை தந்து வாழ்ந்தமையால், வெகுகாலம் பூவுலகில அநீதியும் அதர்மமும் தலைகாட்டாமல், உலகோர் இன்பத்தில் தினைத்து மகிழ்ந்தனர்.

பாமர மக்கள் முதல் பேரறிஞர்வரை, அறியாத குழந்தை முதல் அருந்தவ முனிவர் ஈடுக அனைவருடனும் பழகி, அனை வர்க்கும் அன்பு நெறியை அறிவித்ததுத், தான் தனிப்பெரும் அருளாளன் எனபதை உலகுககு உணர்வித்த காகுஸ்தன கருணை வள்ளல என்பதில ஐயப்பாடு உண்டோ ?

திருவண்ணாமலையில் ஆகஸ்ட் 15உ
ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர்
திருவிழா

காலை 6 மணி முதல் இரவு 2 மணி வரை
திருப்புகழ் தேவார பாராயணமும்,
அறிஞர்களின் விரிவுரையும்
தொடர்ந்து நடைபெறும்.

அன்பர்கள் கலந்து இன்புற வருக !

THE DAY

'Well-begun is half done' is a trite saying. Even so the glory of the dawn indicates the quality of the day. The day is of two kinds. One is of the eternal (இறவா நாள்). The other is of the evanescent (அறவா நாள்). In the view of the Tamil Saints, the life of man in this world is cast in a measure of days—a period; and unto each man according to his destiny the period of life gets fixed. The life of man is but a period over which the process of death is in progress culminating at the end of the last day of life so called. At birth, man gets fund of life energy which is expended over the life-period and the exhaustion of life-energy marks the point of time man is supposed to be dead. In truth the death-process commences the moment life starts, and the period of life is but a slow process of death from day to day over the whole period of life.

It is the settled conviction of the Tamil Saints that every day that passes is not counted in the period of days settled by destiny. It is open to man to allow days to pass, which will only hasten man to his ultimate dissolution. It is also open to him to live days that

do not exhaust any portion of life-energy allotted to him—nay he can even add to the quantum of life-energy allotted to him at birth.

The days in life where life-energy has been expended are days of death, that is of partial death. Life is gone to the extent it is measurable by the tune of the day so spent. These are days of evanescence. The mind of man had got engaged over the day, over the transcendent things of life in the material world. A day so told off is a day lost for ever, accounted as past. In fact death had consumed one day of the life-period. Such a day saint Appear has described as “*பெறவா நாள்*”, the idea being that the day lost is a day that was not born at all—not a day that has added anything to life. The day of birth (*பெறநக நாள்*) is really the day of the birth of fresh life (*இறவா நாள்*) and not the day of death or loss of life or life-energy (*பெறவா நாள்*). The day that is not accounted in the period of life so called is of the eternal. The days of birth are the days when there is added more and more of life energy. As the Lord God is the very life of all living things, as he is the true storage of life energy, the mind which dwells on the great qualities of God, which is engaged in the

attunement with His divine nature, brings and secures for its possessor the man, more and more of life-energy. The day so spent goes to the credit side of life and not to the debit side of it. Now one can appreciate the song of saint Appar who declared that the days when the Lord has not been meditated upon, spoken about or sung about, are days that have never dawned to endure or profit, but days that have ticked off a part of our life period into death. The sages counsel that man must live to gather life-energy and not to lose the life-energy the Maker gave him. Making allowances for other forces bearing on the question, let man live to live and to live from day to day. Let not man live only to die and to die.

Over ten stanzas Saint Appar sings of days described by him as "days unborn" as opposed to "days ineffaciable", (உறவா நாள்) and (இறவா நாள்). The former are the days of the play of death, of the march of time whereby the present is submerged into the past. The latter represent days during which the flow of time had been stopped for him, and the man is in instant touch with that entity which is everpresent and beyond time.

The great Manickavachagar contributes a dynamic thought when he described himself—(“ பொய்யமையே பெருகசிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனை தனககும் ”)—Truth is eternal and Truth is one and only one. He who contemplates on the one Truth, draws unto himself the quality of its External Existence. He who revels in the desires and hatreds of the material changing world, plumps for Untruth and thereby shortens even the short life destined for him.

Saint Siva Vakkyar declares on oath that man can live in the spirit of eternal youth on one condition.

“ மூலமாம் குளத்திலே முளைத்தெழுந்த கோரையை
காலமெயெழுந்திருந்து நாலுகட்டு அறுப்பிரேல்
பாலனாகி வாழலாம் பரப்ரம்மமாகலாம்
ஆலமுண்ட கண்டர்பாதம் அம்மைபாதம்
உண்மையே ”

The condition is that man should at the dawn of each day discharge his mind of all desires and hatreds and keep the pool of his life-blood free from the contamination of the feeling of separatism, that is he should, in touch with Supreme, live in love for all.

It is interesting to note what Saint Bharathiyar has sung of the living day and how to secure it. If a man dies during day and does not learn to live in it, he will of necessity be consumed by death one day or other. He declared that he felt that he was born with the dawn of the rising sun, with the sprouting leaf, with the budding flower, in the castness of the sky and over the waves of the mighty ocean. The spirit of life and death is not of the body, but of the mind, and its reflection alone is felt in the material expression of the body of man.

2 2 2 2

ஓதியும், உணர்ந்தும், பிறர்தமக் குரைத்தும்
உளம்முதல் தான் அடங்காத
பேதையிற் பேதையார் இலர் என்ற
பெரியவர் சொற்(கு) இலக்கு ஆனேன் ;
கோதறும் ஆறு கொடுமுடிப் பவளக்
குன்றம் ஒத்து இலகு கட்டழகா !
வேத கோஷங்கள் முழங்கிய போரூர்
வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே !

Coffee

Ours for Quality

RAW ROAST OR GROUND
GANESH & CO., (MADRAS) LTD. MADRAS

நம்பிக்கைக்கும் நாணயத்திற்கும் உங்கள்
நன்மதிப்புப் பெற்ற நகை வியாபாரிகள்

சுவர்ண மாளிகை

A. S. S. M. சோமசுந்தரம் செட்டியார் & Co.

தங்க நகைகள், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் வியாபாரம்

124, தெற்காவணி மூலவீதி :: மதுரை

Tel: "FAITH" Estd: 1924. Phone: 113

குடை மார்க் பினூயில்

(சிறந்த கிருமி நாசினி)

தயாரிப்பாளர்:

ஸ்பிரிட் வேர் ஹவுஸ்

49, சைடன் ஹாம் ரோடு

சென்னை-3. டெலிபோன்: 2510

டீலிபோனர்கள்:

கார் & கம்பெனி

129, மூர் தெரு

சென்னை-1. டெலிபோன்: 2058

அமிர்தவசனி சந்தாதார்கட்கு வேண்டுகோள்:

பங்குனி மாதத்துடன் உங்கள் வருட சந்தா முடிவடைந்தபடியால்,
தயை கூர்ந்து பிலவ வருஷ சந்தாத் தொகையை அனுப்பும்படி ஞாபகப்
படுத்துகிறோம் வி. பி. யில் அனுப்ப இயலவில்லை.

அமிர்தவசனி காரியாலயம் 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1.